

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

24. ÅRGANG

NR. 1 FEBRUAR 2010

Endnu et mord ...

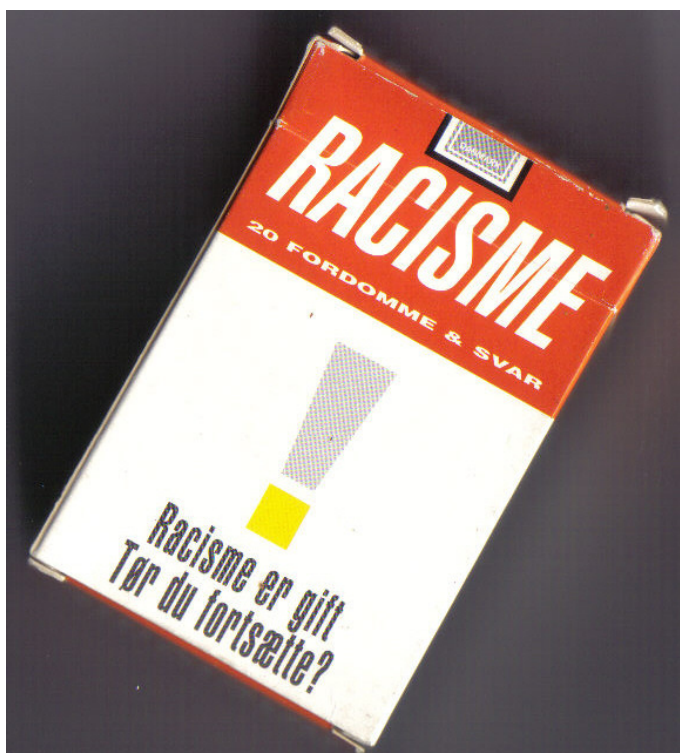
Så skete det igen. Denne gang en socialrådgiver myrdet af en klient – igen en tilrejsende fra fjerne himmelstrøg.

Vold, trusler, intimidering samt et uafledeligt pres på danske leveregler er efterhånden ved at blive hverdag. Så meget, at offentligheden så småt har vænnet sig til det som noget uundgåeligt. Generationer vokser op, som aldrig har oplevet det anderledes, og som ikke kender det fredelige, provinssielle Danmark, der eksisterede førhen. Dengang inden den multietniserende elite begyndte at herse, rive og slide i den offentlige mening, manipulere medierne og de folkevalgte for til sidst at skaffe os det problem på halsen, som uundgåeligt opstår, når et stilfærdigt land lægges åbent for massiv indvandring af mennesker fra egne, hvor splittergalskaben hersker.

I lang tid måtte vi endog høre på, at de tilstrømmende "nye danskere" gennemsnitligt set ikke var mere kriminelle end os selv. Også på dette punkt blev de hidtidige danskere groft beløjet. Og når nogen lukkede munden op, sagde, at det forholdt sig anderledes, og forudsagde, hvilke tilstande der ville blive den uundgåelige konsekvens af den massive import af mennesker med et livssyn som det, der karakteriserer store

grupper af "nydanskerne", blev den åbenmundede selv beløjet. Journalister og mediepinger nærmest dansede på bordene af fryd, når der blev opfundet en særlig raffineret måde til at undertrykke sandheden og beklukke dem, der

sion. Så den bredere offentlighed skulle jo helst ikke føle sig fristet til at tro, at det var ansvarlige mennesker med benene på jorden og viden om, hvad der forestod, som satte sig til modværge på samfundets vegne.

Der er investeret enorme beløb i at afspore debatten. Her et eksempel på "oplysningsmateriale" fra kampagnen Global Generation

fastholdt den. Og fremtrædende politikere klappede til og kappedes om at være forargede over "uanstændigheden". Målet var nemlig ikke at få tingene op på bordet til åben diskussion. Nej, det var tværtimod at undgå diskus-

sion. For vi nærmer os stærkt det punkt, hvor skaden vil være både fatal og uoprettelig.

Føj for Fanden ...

Tiden er inde til et moralsk opgør med dem, der misbrugte deres placering og danskernes traditionelle gode vilje til at tro det bedste om deres medmennesker til at skaffe os de nu herskende tilstande på halsen. De savlende repræsentanter for godhedsindustrien. Deres selv-blindede politiske medløbere, Alle de mange, der var med til at fremstille manglen på ansvarlighed og anstændighed som det modsatte. Og dem, som med frase-humaniteten væltende ud af munden meget belejligt skaffede sig selv gode indtægter på at holde menneske-importen i gang.

De kunne på det moralske plan ikke have gjort det værre. De er dybt skyldige i det, der nu er ved at udvikle sig til at blive tusindårsforbry-

delsen. For vi nærmer os stærkt det punkt, hvor skaden vil være både fatal og uoprettelig.

Ole Hasselbalch

Vi er et folk, som ikke arbejder

"Hvordan skal en nation, som ikke arbejder, kunne udvikle sig", spørger en åbenhjertig imam retorisk i sin fredagsprædiken.

side 5

Islam og islamisme

Det giver ingen mening at skelne mellem de to begreber, forklarer den tyske debattør Michael Mannheimer. Det er to sider af samme sag.

side 9

Alle tiders største helt?

Det var i hvert fald Ludvig Holbergs mening om den albanske fyrste Skanderbeg, som de tyrkiske imperialister ikke kunne knække.

side 16

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
Ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Befolkningsvækst og CO₂

Ifølge beregninger fra den britiske tænketank *Optimum Population Trust* (OPT) kan 33 kr. brugt på kondomer og p-piller i ulandene reducere CO₂-udslippet med et ton årligt, hvilket gør det til et langt billigere klimaindsatsområde end at investere i f.eks. sol- og vindenergi.

Hvis ilandene investerede målrettet i familieplanlægning og gratis uddeling af præventionsmidler i udviklingslandene, ville de få langt mere for pengene i form af CO₂-reduktion, end hvis de tilsvarende beløb var blevet anvendt på alternative energikilder. En reduktion i befolkningstilvæksten vil nemlig ifølge tænketanken også afstedkomme en betragtelig nedbringelse i udslippet af CO₂.

Ifølge OPTs beregninger vil det koste 1.088 mia. kr. at reducere befolkningstilvæksten med 500 mio. frem til 2050, hvilket skulle svare til en CO₂-reduktion på 34 gigaton. En investering i grønne teknologier vil til sammenligning koste næsten fem trillioner kr., hvis samme CO₂-reduktion skulle opnås herved. En yderst interessant oplysning som fortællerne for drivhusteorien har forsømt at oplyse om! Et stærkt, om end politisk ukorrekt, argument, som ingen bør kunne afvise som værende usandt, om man tror på den menneskeskabte globale opvarmningsteori eller ej?

Miljøstrateg ved OPT, David Burton, opfordrede - desværre forgæves - politikerne til at sætte befolkningstilvæksten på dagsordenen ved klimatopmødet i København, eftersom CO₂-udslippet omfang i stor udstrækning afhænger af størrelsen af verdens befolkning.

David Burton fremhævede i forbindelse med klimakonferencen i København Iran som et godt eksempel på, at undervisning af nygifte par og uddannelse af kvinder på sigt kan stoppe befolknings-

tilvæksten. Trods det despotiske og brutale muslimske teokrati, der styrer Iran, har fertiliteten de sidste fem år ligget på kun 1,8 barn pr. iransk kvinde.

David Attenborough, der i mange år stod bag legendariske naturudsendelser på BBC, er blot en af mange profiler i den akademiske verden, som støtter OPT. Tænketanken opfordrer bl.a. via dens hjemmeside www.popoffsets.com enkeltpersoner og virksomheder til at donere penge til prævention og familieplanlægning i ulandene.

Tænketanken opremser en række forslag til, hvordan befolkningstilvæksten kan standses. Uden kvinders ret til uddannelse, job på lige fod med mænd, familieplanlægning, præventionsmidler samt ret til uønsket graviditet er en løsning på verdens største problem ikke tænkelig. Kvindernes stilling i ulandene skal simpelt hen styrkes, når det langsigtede mål er demografisk bæredygtighed.

FNs befolkningsdivision, UNFPA, har også i årevis fremført ovennævnte argumenter og arbejdet for deres implementering. UNFPA er et lysglimt i et ellers bureaukratisk og udueligt FN-system. Om reaktionære og konservative muslimske lande på et tidspunkt vil forlige sig med tiltag, der styrker kvindens stilling, må tiden vise. Man kan frygte, at mange muslimske lande stadig vil vælge formørkelsens vej.

Koblingen mellem miljøødelæggelse og befolkningstilvækst, som OPT laver, er ingenlunde ny, men argumentationen er langt om længe blevet komme il faut. Her er OPT ikke banebrydende, men tænketanken er dog endnu en vigtig pressionskilde i bestræbelserne på at få emnet allerhøjest op på stats- og regeringschefernes dagsorden, når de mødes for at aftale og koordinere politiske tiltag.

Søren Jensen

We all create emissions.

More people = more emissions

Rapid population growth is a major contributor to global warming

Illustration fra Optimum Population Trust's hjemmeside:

popoffsets.com

SKYLD

Vi sidder nu i den situation, Den Danske Forening forudsagde i slutningen af 1980-erne. Hvad er moralen?

Af Ole Hasselbalch

Der skal 30 livvagter til for at mandsop-dække en truet medborger. Men i dag er det kommet så vidt, at man som deltager i en nødvendig debat kan regne med at blive truet.

Hvor længe vil demokratiet kunne holde til det?

Alligevel er der stadig nogen, der leger med udlændingepolitikken. Der er stadig nogen der taler om "retssikkerhed" og "integration" og alle de andre fine ting.

Et pinagtigt eksempel udspillede sig for et år siden: I Jyllands-Posten 20/2 09 legede Margrethe Vestager. Vi skal bare - di-da-da. Nogen sammenhæng mellem det, hun skrev, og det, hendes parti har påført det danske samfund, er der ikke. Fire hundrede generationers slid er i færd med at gå over styr, fordi et tilfældig tids elite ikke kendte besøgelsestiden. For Vestager er jo ikke alene.

Forfatteren Ole Hyltoft har ved en tidligere lejlighed skrevet, at "halal-hippierne" burde give en undskyldning (EkstraBladet 16/10 08). I JP 06/3 09 efterlyste Alex Ahrendtsen det samme i anledning af de massive ødelæggelser, disse mennesker har forvoldt.

Vestager hører til i den pænere ende. Hyltoft citerede nogen af de andre: Carsten Jensen, som har karakteriseret Pia Kjærsgaard som et skrigende fugleskræmsel i en askemark. Bettina Heltberg, som mener at kunne se på Søren Krarup, at denne er "psykoinfantil". Og Hans Skov Christensen, DI, som kalder kritikerne af den muslimske indvandring for "svinehunde". Men som Hyltoft påpeger: Udviklingen har formet sig *netop*, som de psykoinfantile fugleskræmsler og svinehunde forudsagde.

Di-da-da menneskene

Hvordan kan nogen tro, at di-da-da snakkeri og nedrigheder med belæg i

lukkede øjne afhjælper de vanskeligheder, vi nu står med? Hvorfor vil mennesker, der anser sig for velinformerede, ikke indse problemets natur? Hvad kan få direktøren for en stor erhvervsorganisation til at svine medborgere til, blot fordi de med objektivt set god grund er ængstelige?

Et homogent samfund, som det danske engang var, er en gave i en verden med enorme etniske og religiøse konflikter. Alt hvad der tjener til at bevare – nu genoprette - dette samfund, er derfor godt. Alt, hvad der tjener til at undergrave det, er dårligt. Det turde være logik for perlehøns. Det turde også være indlysende, at i dag er henholdende snak og skældsord det samme som at støtte fortsættelsen af en samfundsødelæggende udvikling.

De færreste påskønner for alvor deres goder, førend de har mistet dem. Men nu hvor det hidtil stabile, homogene samfund synligt for enhver er ved at gå tabt? Hvor de sociale sikringsystemer og politiet er under sammenbrud, og hvor unge af god familie er begyndt at søge beskyttelse i rockermiljøer? Kan vi da ikke vente os besindelse hos de skyldige eller blot et stop for deres tomsnakkeri?

Som eksemplerne ovenfor viser: Næppe. Sådan er mennesket ikke indrettet. Selv den, der har begået fatale fejltager, erkender det ikke uden videre. Snarere – og det gælder ikke mindst, hvis der er prestige på spil – kan man vente sig bortforklaringer, ja endog fremturen.

Det karakteristiske netop for dem, der hengiver sig til den Vestagerske og Skov Christenske blindhed, er ydermere, at det som regel er folk, som har magt til selv at bestemme deres omgivelser og til at definere deres holdninger som moralsk overlegne. Dér i samfundets top, hvor man lever afsnøret fra de ødelæggelser, der er påført andre, er der ingen tilskyndelse til at erkende fejl og uansvarlighed. End mindre begriber man, at vor generation blot har Danmark til låns og er forpligtet til at vide-

regive landet i mindst samme gode stand, i hvilken det blev os overdraget.

Og lige så lidt vil man naturligtvis have at vide, hvad der konkret er gjort forkert, og hvad der nu skal til for at rette op på tingene. Derfor er vanskeligere at få disse selvovervurderende mennesker til at diskutere deres holdningers holdbarhed til bunds for åbent tæppe, end det er at få en kamel igennem et nåløje. De VIL ikke se, de VIL ikke høre, og de VIL ikke tænke igennem.

Svigtet

Europa er i dag udsat for et indvandringspres, som truer selve den europæiske kulturs fundament. Elitens svigt har påført os grundlaget for en befolkningsudvikling svarende til den, der har fundet sted i Mellemøstens engang "kristne perle" Libanon med alt, hvad der vil følge heraf. I det lige oprullede perspektiv bliver mange af de politiske beslutninger, der har ført os ud i denne situation, imidlertid forståelige:

Det bliver f.eks. forståeligt, at vi ikke kan vente andet af EU-kommissionen end benægtelse af, at der er problemer med det såkaldte opholdsdirektiv efter Metock-dommen (Jyllands-Posten 9/12 08). Vi kan ikke vente andet svar fra en svensk regering på den uholdbare situation i et voksende antal byer på den anden side Sundet end en plan om at gennemføre Europas mest liberale indvandringslovgivning (Jyllands-Posten 8/12 08). Og den livstruede tegner Kurt Westergaard kan ikke vente sig andet svar på truslen mod ham end den refleksemæssige fastholdelse af "menneskerettigheder" og "retssikkerhed", der prioriterer hensynet til en tilfældig tunesers familieliv og en til Danmark familiesammenført ung somalier med nu 4 børn højere end trygheden for Westergaard med kone og børn.

Endelig bliver det forståeligt, at ideer, der tjener til at udhule samfundets sammenhængskraft, gang på gang finder

støtte i de bedre kredse, hvorfra de ide-
lig og omfattende ekkoes videre som
sund åndelig føde, medens indsigelser
mod tåbelighederne og manglen på jord-
bunden fornuft søges forvist til en skyg-
getilværelse eller ligefrem fremstilles
som "højreekstremistiske".

Et overlevelsesspørgsmål

Det er i dag åbenlyst, at disse mekanis-
mer er på vej til at føre Vesteuropa ud i
et morads, af hvilket det næppe vil være
nogen vej op igen. Når man nu engang
har ladet store mængder af mellemøstlige
mennesker etablere sig her, ja så
etableres selvsagt i samme omfang mel-
lemøstlige livsnormer og adfærdsmøn-
stre i værtsamfundene. Det er ikke van-
skeligt at forudse, hvad dette vil inde-
bære på sigt, eftersom det er enhver
forundt at se, hvordan folk lever i Mel-
lemøsten. Når de, der bestemmer Euro-
pas fremtid, desuagtet i dominerende
grad benytter magten til at fortabe sig i
di-da-da snak og skældsord, som intet
har med den europæiske virkelighed at
gøre, kan udviklingen næppe blive no-
gen anden.

- Hvornår har et samfund eller dets
livsform overlevet, når dets ledere var
ude af stand til at fatte, at samfundet
stod med et overlevelsesproblem?

- Hvordan kan vi overleve, når vore
ledere og toneangivende kredse bortfor-
klarer indførelsen af kaos på centrale
livsområder som skridt på vejen til en
"integration", hvis lykkebringende ind-
hold de end ikke selv er i stand til at
forklare?

- Når de ikke kan tage sig sammen til
at smide folk ud, som nægter at leve
efter landets love?

- Når de hellere lader deres medborge-
re marodere af røverier, brandattentater,
voldtægter, knivstikkerier og anden
kriminalitet, end de afskærer grupper,
der udgør den mest iøjnefaldende kilde
til disse handlinger, ved grænsen?

- Når de end ikke kan tage sig sam-
men til at ville beskytte egne livstruede
borgere effektivt?

Et land med ligeglade di-da-da-folk og
selvhævdende åndsbløder på de afgøren-

de poster er dømt til fortabelse.

Lad mig konkretisere med blot ét ek-
sempel ud af tusinder: Den 27/12 2008
bragte TV 2 et indslag om en arabisk
familie i Gjellerup. Alle fire drenge ud
over vuggealderen var groft kriminelle –
den ene uagtet mandsopdækning af 4
pædagoger. Den camouflagede fader og
lagenindhyllede moder mente desuagtet
– vistnok på deres hjemlands sprog –
at de var udsat for dybe uretfærdig-
heder fra danskernes side.

Man må spørge, hvorfor di-da-da'erne
og Skov Christensen'erne mener, at
sådanne personer skal opbevares i Dan-
mark. Hvorfor skal vi betale for at be-
holde folk, vi intet skylder, og som ikke
med nogen som helst sandsynlighed
inden for en overskuelig tid vil blive
bidragsydende medlemmer af samfun-
det, men som tværtimod med al sand-
synlighed blot vil marodere os yderlige-
re?

Skyldig!

Di-da-da'ernes og Skov
Christensen'ernes skyld er større end
nogen andens herhjemme i historisk tid.
Der er et påtrængende behov for et mo-
ralsk opgør med dem. De tilsidesætter jo
i moralens navn al moral med helt
uoverskuelige konsekvenser til følge for
det samfund, de lever i.

Lad os tage dette opgør.

Anhold det ligeglade snæversyn og
den betændte moral. Afslør den falske
anstændighed. Smid det afsporede men-
neskesyn i al dets ildelugtende nedrig-
hed tilbage i hovedet på dem, der har
opfundet det.

Ingen abstrakte idealer eller behov for
at føle godheden og internationalt vid-
syn svulme i årerne udgør nogen und-
skyldning for at ødelægge sine medbor-
geres tilværelse.

Tysk klummeskribent støt- ter Kurt Westergaard!

I sin klumme i den tyske avis BILD,
skriver F. J. Wagner en kommentar
til overfaldet på Kurt Westergaard,
der er formuleret som et åbent brev
til tegnere.

Under overskriften "Kære muham-
medkarikatur" skriver Wagner bl.a.:

*"Ja, jeg forsvare den danske kari-
katurligner. En karikatur er ingen
økse, ingen dynamit. Det er en fri
meningsytring. Disse terror-
røvhuller, disse halvhjerner kan
rende mig!"*

Derefter angriber Wagner vor
komfortkultur, der forhindrer os i at
kæmpe for vore egne værdier, fordi
vi altid har travlt med at forkæle
os selv materielt. Hele det uforblom-
mede brev kan læses på BILDs
hjemmeside fra 4/1 10.

Trist udvikling i Malmø

I Malmø, hvor 29 procent af indbyg-
gerne er født uden for Sverige, har
man fået et problem som ikke læn-
gere kan forties.

Flere og flere jøder forlader byen
og bosætter sig i Israel, fordi chika-
nen fra arabiske unge nu er så vold-
som, at man i 2009 fik 79 anmeldel-
ser om hadeforbrydelser mod jøder i
Skåne.

Nærpolitichefen i Malmø, Bengt
Hersler, forventer i fremtiden flere
bølger af antisemitiske overgreb. Til
Kristeligt Dagblad 27/1 10 siger
han:

*"Det er et stort problem, at mange
af hadeforbrydelserne ikke anmeld-
des, eller at politiet får dem lagt i en
forkert bunke. Men alle politifolk har
været på kursus, så nu skulle der
være sikkerhed for, at når en jøde
slås ned, fordi han er jøde, så ender
det i statistikken med hadeforbrydel-
ser frem for i statistikken om vold."*

Talsmanden for det jødiske sam-
fund i Malmø, Fredrik Sieradzki
udtaler, at "man har kendskab til
flytningerne ud af landet, og at be-
grundelsen næsten altid er børnene."

Flere jødiske børn er blevet tvun-
get til at flytte skole, alene fordi de
er jøder, og derfor bliver mobbet ud.
Dertil kommer flere ødelæggelser af
jødisk ejendom.

”Vi er et folk, som ikke arbejder”

Derfor bor muslimer altid i verdens fattigste egne

De muslimske indbyggere i det sydlige Thailand føler sig diskrimineret, fordi den provins, de bor i, er landets fattigste.

De muslimske indbyggere i det vestlige Kina føler sig diskrimineret, fordi den provins, de bor i, er landets fattigste.

De muslimske indbyggere i det sydlige Filippinerne føler sig diskrimineret, fordi den provins, de bor i, er landets fattigste.

De muslimske indbyggere i Serbiens sydlige provins Kosovo følte sig diskrimineret, fordi den provins, de bor i, er

Serbiens fattigste. (Nu har de med USA's hjælp løsrevet sig fra Serbien, men det er de ikke blevet rigere af).

Albanien, som er det land i Europa, der har den største muslimske befolkningsandel, er samtidig Europas fattigste.

Indien blev i 1947 delt i en muslimsk del (Pakistan og Bangla Desh) og en hinduistiske del (Indien). I dag er den muslimske del samtidig den fattigste del.

I Europa inklusive Danmark er de områder, muslimske indvandrere har slået sig ned i, landenes fattigste.

Hvordan kan det være, at muslimer altid befinder sig i verdens fattigste egne?

Hvordan kan det være, at et land som Saudi Arabien, som rummer enorme olierigdomme, befinder sig helt nede på en 43. plads målt på bruttonationalprodukt per indbygger? (CIA Factbook)

Det gav Dr. Yousuf al-Qaradhawi en præcis forklaring på i en fredagsprædiken på Qatar-TV 15/4 2005. Dele af prædikenen kan ses i teksten udgave på YouTube.

De bringes nedenfor i dansk oversættelse.

”Vi bruger tog og fly, men de er ikke vore tog eller fly. Vesterlændingene fremstiller dem og eksporterer dem til os. Det er sandt nok, vi kan købe de mest fantastiske ting i verden, til vore hjem og til os selv. Vort folk kan købe de mest luksuriøse biler, Rolls-Royce, eller Mercedes 500 eller 700 - med alle former for luksus. Vi ejer dem, men vi fremstiller dem ikke. Vi fremstiller ikke så meget som en enkelt skrue i nogen af disse biler. Andre gør det for os.

gør vi det ikke professionelt. Vi bliver ved med at sige: tag det roligt, senere, senere. Islam lærer os, at vi skal gøre tingene professionelt. At gøre tingene professionelt er en religiøs pligt. Profeten sagde, at Allah gav os besked på at beskæftige os med alt. Han gav os besked på at være nøjagtige og professionelle. Alt skal gøres professionelt. Hvis du dræber, så gør det professionelt, og hvis du slakter, så gør det med dygtighed. Selv når man dræber, skal man gøre det ordentligt.

Indkomsten i hele den arabiske verden inklusive de olieproducerende lande når ikke op på niveau med et europæisk land som f.eks. Spanien – for slet ikke at nævne lande som Tyskland, Frankrig, England eller Italien. Bare Spanien, som ligger i bunden blandt de industrialiserede europæiske lande, - ikke et eneste arabisk land når op på højde med Spanien. Hvordan kan det være?

Fordi vi ikke arbejder. Og hvis vi arbejder, så gør vi det ikke professionelt.

I et arabisk land blev der lavet en undersøgelse af, hvor lang tid den gennemsnitlige offentligt ansatte bruger på at arbejde. Gennemsnittet var 27 minutter per dag.

27 minutter. Resten af dagen drikker han kaffe eller læser avis eller går ærinder her og der. Kun ganske få mennesker arbejder. Resten gør ikke.

I midten af 1970'erne var jeg i Tyskland. Vi ankom om morgenen. Jeg

spurgte den mand, som kørte mig fra lufthavnen, hvordan det kunne være, at gaderne var tomme. Hvordan kunne det være, at der ikke var masser af mennesker i gaderne, som der er i vore lande?

Han svarede: folk er på arbejde. Efter kl. 7 om aftenen kørte han mig til hotellet, og jeg så, at gaderne var tomme. Jeg spurgte: hvad foregår der? Gaderne er tomme igen!

Han svarede, at nu er folk kommet hjem fra arbejde. Nu er de trætte, så nu ønsker de kun at spise deres aftensmad og se tv-nyhederne. Og så går de i seng.

For tidligt næste morgen skal de op og arbejde hårdt igen.

De pendler i mere end en time frem og tilbage fra arbejde. Bortset fra en times frokostpause, arbejder de hele tiden.

Vi er et folk, som ikke arbejder. Hvordan skal vi kunne udvikle os, hvis vi ikke arbejder? Og når vi endelig arbejder,

Desværre beskæftiger vi os hverken med militær eller civil produktion. Vi importerer alt, fra nåle til raketter. Sådan er det hos os. Vi har indtil nu ikke fremstillet en eneste motor i vore arabiske lande. Vi samler dele, men har ingen rigtig fremstillingsvirksomhed. Indien har fremstillet en bil og endda en flyvemaskine. Vi går stadig rundt i ring. Som en okse, der trækker en kværn eller et vandhjul, indtil den er tilbage, hvor den startede.

Hvordan er det kommet dertil, at den zionistiske bande overgår os, selvom de er så få? De har overgået os i kraft af viden, i kraft af teknologi, og i kraft af styrke. Den har overgået os i kraft af arbejde. Vi kunne se ørkenen foran os, men vi gjorde ikke noget ved den. Men da de overtog den, skabte de ørkenen om til en grøn oase.

Hvordan skal en nation, som ikke arbejder, kunne udvikle sig?!”

Økonomisk udbytning af den 1. Verden

Lande i den tredje verden suger saft og kraft ud af Europa

Forsørgelse af udlændinge i Danmark

Der findes ingen oversigt over de udgifter, mange års lemfærdig udlændingepolitik har påført Danmark. Der er ingen politisk vilje på Christiansborg til at skaffe overblik over udgifterne. Man foretrækker at famle i blinde; men nogle få eksempler viser, at det er enorme og konstant voksende beløb, det drejer sig om:

I Gellerupparken i Århus lever 8000 af 10000 indbyggere af overførselsindkomster. (TV-2 Østjylland 16/10 2009)

Antallet af indvandrere på førtidspension er på 10 år vokset med 171 pct. fra 5470 i 1998 til 14800 i dag. (Berlingske Tidende 2/4 2008).

I Århus er hver tredje indvandrerkinde mellem 40 og 64 år på førtidspension. (JP-Århus 21/2 2009).

Kun 17 pct. af de 16-64 årige fra Libanon har et arbejde og 22% af de 16-64 årige fra Somalia har et arbejde. (nyidanmark.dk)

I 2008 skulle langtidsledige somaliske kvinder i Århus lære at køre bus. Ingen gennemførte. (aarhus.dk 27/5 2008)

I de senere år har udlændingepolitikken medført stærkt stigende udgifter til sikkerhed:

Videoovervågning i tog, busser, gader og stræder. Ansættelse af vagter i butikcentre mv. Sikkerhedsprocedurer og scannere i lufthavne. Personlig beskyttelse af truede personer og politistøtte til ambulancer og brandbiler mv. i besatte områder af landet. Osv. Osv.

En samlet opgørelse af alle disse udgifter ville formodentlig chokere de fleste, - og derfor vil vi næppe nogen sinde få en sådan opgørelse at se.

Dertil kommer, at en stor del af de unge fra visse lande ikke uddanner sig, og derfor aldrig kommer til at bidrage til samfundsøkonomien.

Konsekvenserne mærkes nu blandt andet gennem forringelse af folkepensionen. Der er ganske enkelt ikke råd til at forsørge voksende skarer af pensionister, som aldrig har bidraget til systemet.

Forsørgelse i hjemlandet

Danmark har siden 2001 ydet 0.8 pct. af bruttonationalproduktet til ulandsbistand. Det drejede sig i 2009 om 15,3 milliarder kroner.

Ulandsbistanden administreres af DANIDA under Udenrigsministeriet.

2/3 af hjælpen anvendes i et kronisk forsøg på at skabe udvikling i Afrika, og den har været til stor glæde for mange danskere, som ad den vej har haft mulighed for uforglemmelige oplevelser i udlandet. I modtagerlandene kaldes de udsendte "fede katte".

Man har ikke mindst satset på nedbringelse af børnedødelighed, men forsømt at satse på familieplanlægning. Resultatet er, at Afrikas befolkning vokser hastigt. Mens der i 1950 boede 200 millioner mennesker i Afrika, er antallet i dag tæt på en milliard. Antallet af munde, der skal forsynes, vokser og vokser, hvilket har medført ubodelig skade på Afrikas økologi. Bistanden har således gjort større skade end gavn.

Det samme er tilfældet med de midler, som er blevet anvendt til egentlige udviklingsprojekter. For 46 lande i Afrika udgør ulandsbistand fra den 1. Verden i snit ikke mindre end 14,5 pct. af bruttonationalproduktet.

Professor Martin Paldam har sammen med en australsk kollega undersøgt 5500 projekter i Afrika og konkluderer, at "effekten er lig nul". (JP 12/2 2008)

"Naturligvis gør det en forskel for beboerne i en landsby, at danske bistandskroner sikrer en ny brønd. Men de nøgletal, man normalt bruger for at måle et lands udvikling, afslører ikke, om der er givet massiv bistand gennem årtier eller ej". (nielskrause.blogs.berlingske.dk)

Til de 15,3 milliarder kroner, Danmark giver i ulandsbistand skal lægges de store beløb, som velmenende mennesker giver via en sværm af såkaldt humanitære organisationer. I mange tilfælde kommer disse midler i første række de ansatte i organisationerne til gode. Red Barnets chef Mimi Jakobsen hæver 80.000 kr. om måneden, hvilket må siges at være en god betaling for at kunne bryste sig af godhed.

Forsørgelse fra udvandrere

Den seneste årsrapport fra FN's udviklingsorganisation UNDP, som udkom i oktober 2009, fokuserer på den betydning, som overførsler fra udvandrere til familien og andre i hjemlandet har, og oplyser, at disse overførsler beløber sig til fire gange de beløb, som overføres som officielt udviklingsbistand.

I 20 lande udgør overførsler fra landenes egne borgere i udlandet det største bidrag til betalingsbalancen.

I Somalia udgør overførsler fra udlandet 50 pct. af nationalproduktet, - og så er indtægterne fra pirateri ikke medregnet.

Disse fakta får UNDP's vicedirektør og chef for holdet bag rapporten, Eva Jespersen, til at foreslå, at Danmark og andre rige lande skal åbne grænserne for flere fattige arbejdere, som kan sende penge hjem. Disse arbejdere kan til gengæld besætte de lavtlønnede jobs, som ingen andre vil have.

"Vi argumenterer for, at der skal være større mulighed for immigrere. Det er lidt unfair, at dem fra de fattigste lande ikke har mulighed for at komme der, hvor arbejdspladserne er", udtaler Eva Jespersen til Politiken 6/10 2009.

Eva Jespersen afslører en rystende mangel på samfundsøkonomisk viden.

For det første er vi nogen, der husker, hvordan det for få år siden blev kaldt ydmygende og helt uacceptabelt, at "fremmedarbejdere" skulle nøjes med de jobs, som ingen andre ville have.

Men vigtigst er det faktum, at virkeligheden er den modsatte af den, som Eva Jespersen skitserer.

I dag er det nemlig arbejdspladserne, der flytter hen, hvor arbejdskraften er. Eva Jespersen har åbenbart aldrig hørt om begrebet "outsourcing".

Danske og europæiske arbejdspladser bliver flyttet mod øst - til Østeuropa eller Indien, Kina eller Sydøstasien.

Læg mærke til, at bevægelsen mod øst går uden om de muslimske lande mellem Europa og Indien. Årsagen er, at indbyggerne i disse lande - som vi så på forrige side - udgør et folk, som ikke arbejder.

For den 1. Verden udgør indvandrere fra disse lande en kostbar dødvægt.

De demaskeredes fromme raseri

Af Tomas Kierstein

Foragelsen vil ingen ende tage. Først gik *de hellige* amok over Lars Hedegaards udtalelser, og siden nåede den konstruerede harme nye højder, efter Jesper Langballe har været på banen. Jamen ih du godeste - er det da ikke frygteligt med den generalisering?

Jeg har i årevis undret mig såre, over det, jeg betragter som en besynderlig omgang med logik, når det drejer sig om islam og muslimer:

Hvis nogen kritiserer et forhold, og på nogen måde påstår, at der en generel sammenhæng mellem dette forhold og islam, er fanden løs - så påstås vedkommende at hetze mod enhver muslim og generalisere på det skammeligste. Hvis nogen derimod fremhæver et positivt eksempel på en særlig flink, dygtig og velintegreret muslim, er det slet ikke ualmindeligt, at vedkommende muslim både hyldes som *mønsterbryder* og samtidig tages til indtægt for muslimer i almindelighed og islam i særdeleshed. Ja, at vedkommende omtales som noget nær et levende empirisk bevis på islams "virkelige" og harmløse substans, og at indfrielsen, af drømmen om det multikulturelle paradys, står for døren.

Hvordan i alverden kan det hænge sammen?

- Hvorfor er det acceptabelt at generalisere i endda meget høj grad, når man taler positivt om muslimer og islam, mens negative generaliseringer i den sammenhæng er forbudt?
- Hvordan kan nogen både være mønsterbryder og samtidig stadig betragtes som en del af den gruppe, hvis mønstre vedkommende netop bryder?
- Hvordan kan man tale om at bryde et mønster, uden at det udsagn indeholder en implicit generalisering. For hvis et gruppemønster ikke er generelt for gruppen som helhed, hvad er det så - og hvorfor/hvordan kan man så overhovedet tale om at bryde det?

Jeg har en personlig indfaldsvinkel, en fortid, der kan bruges som en illustra-

tion af det absurde i ovennævnte. Jeg var nemlig engang mønsterbryder. Som 14-årig meddelte jeg mine forældre, at jeg ikke længere ønskede, at følge med dem til møder hos Jehovas Vidner (J.V.), som mine forældre tilhørte fra omkring ti år før min fødsel.

Dermed ophørte jeg både *de facto* og officielt med at være del af Jehovas Vidner. Det er dét, der gjorde mig til en mønsterbryder: At jeg forlod noget, jeg var født ind i, som er kendetegnet ved et fælles, karakteristisk mønster, som man derfor følgerigtigt kun kan tale meningsfyldt om i generaliserende vendinger.

For det, der adskiller det specifikt personlige fra det generelle, er gruppetilhørsforhold på den ene side og fraværet af samme på den anden side - især da, når der er tale om trosfællesskaber, der primært bygger på et sæt meget veldefinerede leveregler, som den altafgørende fælles faktor. Siden bruddet har ingen derfor logisk set kunnet tage mig til indtægt for substansen i J.V. Ingen kan gøre mig ansvarlig for, hvad J.V. gør eller mener og *vice versa*. Jeg er mig selv - på godt og ondt. Derfor datidsformen ovenfor, for mønsterbryder var jeg kun i det øjeblik, der satte skel, imellem den jeg var og den jeg blev - eller rettere; den jeg syntes at være og den jeg er. Det er nemlig enten eller!

Er man i tvivl, kan man blot prøve at forestille sig, hvor absurd det ville være, hvis andre insisterede på stadig at kalde mig et af jehovas vidner. Hvor ulogisk og søgt ville det ikke være, hvis min handel og vandel - og ovenikøbet kun den del, som efter vore kulturelle standarder anses for positiv - stadig skinnede tilbage på organisationen J.V.

Og hvad nu, hvis min historie dertil blev brugt som en indikation på det "virkelige" indhold af J.V.s lære og medlemmernes "egentlige" livssyn?

Forestil dig, kære læser, en aften i Deadline, hvor religionsforskeren belærer seerne, mens værten nikker ivrigt: *Se bare Hr. Kierstein - han spiser blodpølse med sirup, og ser ud til at nyde det - quad est demonstrandum: J.V. mener slet ikke det med blodet så bogstaveligt! Hva`behar?, de, der er gået i døden p.g.a forbuddet?...Der er udelukkende tale om isolerede tilfælde, om fanatikere!*

Latterlig tanke, ikke sandt? Jeg er jo for katten ikke med i J.V. længere - for jeg brød jo mønsteret!

Men det er jo netop det, der påstås, fra de helligt forargedes side, når det drejer sig om forholdet mellem "muslimske" mønsterbrydere og islam: At personer, der blev født ind i islam, men ikke længere lever efter denne religiøse ideologis regler - for så vidt der er tale om tilfælde, der i vore øjne er positive - stadig kan betragtes som muslimer. For paradoksalt nok er *de hellige* - og hele det politiske system med dem - mere end villige til at acceptere påstanden om, at stærkt kriminelle bandedmedlemmer af muslimsk herkomst er *dårlige muslimer*, der ovenikøbet kan bibringes den rette lære af statsansatte imamer. Det er hele den illusion, der forsøges understøttet, af den ovenfor nævnte ejendommelige udgave af logik. Og det skorter ikke på eksperter, der diverterer med betragtninger om det forhold, som fuldt ud står mål med min parodi i absurditet.

Lars Hedegaard

For alvorligt talt; hvor er den iboende logik i, at netop positive generaliseringer er tilladt og negative generaliseringer er forbudt? For selve de to begreber - positiv h.h.v negativ - er jo, når de bruges i denne sammenhæng, rent normative påstande, der er afhængige af, hvilken synsvinkel man anlægger; hvad man betragter som DET DYREBAR-ESTE. For vesterlændige anno 2010 er det indiskutabelt livet, her og nu, mens det for både J.V.s og muslimernes vedkommende er noget helt andet.

Disse definitioner er rent trosmæssige definitioner, der hverken kan verificeres eller falsificeres absolut, fordi de hver især er primære udgangspunkter,

som alle andre udsagn holdes op imod. Derfor er den enes løgn pr.definition den andens sandhed og *vice versa*. Derfor er det i denne forbindelse absurd at frede den ene side, uden samtidig og helt tydeligt at gøre opmærksom på, at det er en kulturelt og sædeligt bunden definition, der ligger til grund for fredningen. Og når man har gjort det, har man også implicit bekendt kulør og sagt, at man synes den ene definition - og den deraf afledte kultur - er bedre end den anden.

Men det er lige nøjagtig det, *de hellige* ikke vil! For en sådan indrømmelse trækker tæppet væk under deres luftkastel, der er afhæng af, at opretholde illusionen om, at man både kan være for og imod på én og samme gang. Deri gemmer den egentlige grund sig, til den frådende forargelse over Hedegaard og Langballe.

For enhver, der vil argumentere for et multikulturelt samfunds muligheder for at udvikle sig harmonisk, har et stort fundamentalt problem:

Man kan ikke, med afsæt i et bestemt, kulturelt funderet værdisæt, både forsvare dette værdisæt selv og samtidig påstå, at alle andre kulturer er principielt ligeværdige - også de, der på væsentlige punkter bygger på helt andre værdisæt, der er sat af en grundlæggende væsensforskellig opfattelse af, hvad der er DET DYREBARESTE. Det er logisk set umuligt, for er definitionen på DET DYREBARESTE forskellig, sætter det forskellene i alle andre, afledte forhold: Er livet her og nu det vigtigste, indeholder dette standpunkt i sig selv en kritik af enhver leveregel, der er sat af en væsentlig anderledes prioritering. At påstå noget andet er ikke at være nuanceret og dyb, men svarer ganske enkelt til at påstå, at begge udsagnene: $a > b$ og $a = b$ kan være rigtige samtidig. Det er vås - og når det gøres mod bedre vidende, i forsøget på at dølge ens ideologiske dialektiske sammenbrud, er det decideret uredeligt!

Hedegaard og Langballe sætter nemlig fingeren på noget - individets underordning i forhold til klanens og troens ære indenfor islam, og dermed blandt rettroende muslimer - der tydeligt illustrerer manglen på logisk sammenhæng i de helligt forargedes luftkastel. Det kvier *de hellige* sig naturligvis ved at indrømme. Men da det kniber gevaldigt med de logiske argumenter, griber de til samme middel, som konen på gården i *Syvsøverne*, hvorom Johan-

nes V. Jensen skriver: *....hun var en af den slags kvinder, der havde grædt sig til en position*. I denne sammenhæng gør de det på andres - på muslimerne - vegne.

For virkelig medlidenhed med muslimerne, som enkeltpersoner, den skal de helligt forargede længere ud på landet med, som forklaring. Mine egne barndomserindringer, samt pressens og de helligt forargedes aktuelle omtale af både J.V, Faderhuset, Indre Mission o.s.v, viser tydeligt, at de gerne generaliserer imod religiøse minoriteter og den forbindelse også løber med det giftigste sladder, baseret på det aller løseste grundlag. Hvilket er lige nøjagtig det, de beskylder Hedegaard og Langballe for!

Jesper Langballe

Men hvorfor så "respekten" for islam og muslimerne? Jo, for modsat de andre nævnte religiøse grupper, har islam en magtpolitisk dimension. Den gør, at man må tækkes lederne af gruppen, og gøre knæfald for de aspekter, der sikrer deres interne dominans og position, hvis man skal gøre sig forhåbninger om, at få deres støtte, i kampen for ens ideologiske drømmevision. Denne magtpolitiske dimension er samtidig baggrunden for, at fundamentalistiske imamer gerne nikker smilende, når en reelt frafalden muslim gøres til en reklamesøjle for islam. Det ville J.V aldrig gøre. Men indenfor ideologisk politik helliger målet midlet, og gør løgn og fortællelser til gangbare redskaber. Det aspekt udgør tilsammen med voldsparathed den store forskel mellem islam og f.eks J.V, og afslører at islam er mere politik end tro, mens f.eks J.V er tro uden politik. Rent religiøse, endda pacifistiske mennesker, er *de hellige* ikke bange for. Og det er det, det handler om. For det er nemlig frygt og taktik i en uskøn blanding, der er den virkelige essens i *de helliges* højt besungne respekt for religiøse følelser.

Hvornår får kristne samme rettigheder i Tyrkiet, som tyrkere har i kristne lande?

Det er essensen i en række spørgsmål, som pastor emeritus Leif Munksgaard stiller den tyrkiske ambassaderåd i et indlæg i Jyllands-Posten 21/1 2010. Munksgaard konstaterer blandt andet, at Tyrkiet kan støtte muslimerne i Danmark med imamer fra Tyrkiet med den danske regerings billigelse og spørger så:

Hvornår kan kirkerne i Tyrkiet få fuld frihed til at være kirker - som alle kirker bør være det - nemlig kirker i mission? Hvilket også vil betyde frihed til, at muslimer får frihed til at konvertere og blive kristne uden at blive udsat for diskrimination. Hvornår kan dette blive muligt i Tyrkiet?

Munksgaard omtaler det tabubelagte folkemordet på de kristne armeniere og fortsætter:

Så er der problemet med alle de ejendomme, som de gamle kirker har mistet i Tyrkiet - enten fordi forskellige tyrkiske regeringer har konfiskeret sådanne ejendomme eller fordi forskellige organisationer og/eller enkeltpersoner har beslaglagt mange kirkeejendomme.

Altså: Hvornår vil den tyrkiske regering tage vare på dette problem - så blot nogle kirker kan få deres ejendomme tilbage?

"Vi bliver behandlet som andenrangsborgere. Vi føler ikke, at vore rettigheder som tyrkiske borgere bliver respekteret... Vi føler os ofte som korsfæstede".

Bartholomæus, Patriark af Konstantinopel, overhoved for 250 millioner ortodokse kristne til CBS News 17/12 2009

Islam og islamisme - to sider af samme medalje

Den tyske journalist og forfatter Michael Mannheimer er en flittig debattør, der har sat sig for at dokumentere, hvordan islam tilstræber verdensherredømmet på bekostning af anderledes tænkende. Med forfatterens tilladelse bringer DANSKEREN her i dansk oversættelse 1. del af et essay, hvor han rammer en pæl gennem den kunstige og farlige skelnen mellem "islam" og "islamisme".

Af Michael Mannheimer

I tider med vedvarende, verdensomspændende terror, der udøves i Allahs navn, stiller den ikke-islamiske verden sig spørgsmålet, om islam som tendens er fredelig eller udgør en undtagelse blandt de øvrige og langt overvejende fredelige verdensreligioner.

I håbet om at forstå og få greb om det tvetydige fænomen islam tyr de intellektuelle eliter til en hjælpekonstruktion, hvorefter de inddeler islam i en fredelig gren af "moderate" muslimer og i en "fundamentalistisk" eller "terroristisk" gren.

Den første gren kalder de "islam", den anden "islamisme". Men denne skelnen er kunstigt skabt og dølger eller undervurderer den kendsgerning, at islam og islamisme alene er to sider af samme medalje.

Dilemmaet

Vor verden står i et ægte dilemma: Der findes en religion med navnet islam, der betegner sig selv som "fredens religion". Men i langt over et årti er det overvejende flertal af terroranslag verden over blevet forøvet i "fredsreligionen" islams navn. I kvantitet og kvalitet overstiger antallet af disse terroranslag langt det, man i det 20. århundrede havde vænnet sig til fra venstre- og højresindede terrorgrupper, og er mellemtiden vokset til det uoverskuelige: Anslagene løber op i titusinder – og der er ingen ende at se på dem.

Hvorledes kan en fredesreligion begå al denne terror, spørger verden? En undrende verden iagttager, at terroristerne klæder sig som muslimer, at de opfører sig som muslimer, at de betegner sig selv som muslimer, samt at de for det meste begår deres mord med koranen i hånden og et *allahu akbar!* (Allah er stor!) på læberne. Ligeså forundret fastslår vor verden, at alle terrorister stammer fra de islamiske folk og ikke fra

lande, der kalder sig "islamistiske" eller lignende – og de insisterer heller ikke på streng ideologisk skelnen fra fredelige islamiske lande.

Hverken på deres fremtoning eller daglige livsførelse kan disse terrorister erkendes som sådanne – det lykkes heller ikke for "moderate" muslimer. Hvordan skulle man ellers kunne forklare deres reaktioner på et terrorhandling, når "moderate" muslimer regelmæssigt forbavset erklærer, at de skam har kendt en terrorist rigtig godt og regelmæssigt er gået til bøn med ham i den samme moské? Med terrorister har man absolut intet at gøre, lyder det alligevel urokkeligt fra moderate muslimer. Og dermed har verden atter et dilemma: Hvor bliver de verdensomspændende masseprotester af fra det flertal af muslimer, der betegnede sig selv som fredelige?

Den vestlige verdens eliter synes at have erkendt og på en måde indkredset problemet: I deres klogskab skelner de mellem de fredelige og fredløse muslimer. Førstnævnte henregner de til islam, sidstnævnte til islamismen. Og islamisterne, fremhæver eliten, er fanatikere, der har forstået deres egen religion forkert.

Men hvor skillelinjen går mellem de to

En markant tysker.

Den tyske freelance-journalist, blogger og forlægger Michael Mannheimer har igennem de senere år opbygget et betydeligt ry, som en saglig og særdeles skarp islamkritiker. Flere anerkendte tyske intellektuelle, deriblandt Henryk M. Bruder og Hans-Peter Raddatz, refererer ofte til Mannheimers og citerer hans mange essays og kommentarer. Mannheimers tilnavn i det tyske sprogområdes islamkritiske kredse er den deutschen Fjordman - en reference til nordmanden, der under synonymet Fjordman er kendt for både sin imponerende viden om utallige emner og sin klare, analytiske skrivestil.

grene af islam, og hvordan den gode islam adskiller sig fra den onde islamisme – det kan de ikke rigtig gøre rede for. Lige så lidt som de moderate muslimer, der foregiver, at de intet har at gøre med islamister.

Findes en "hemmelig islam" for islamister?

Den, der vil forstå islamister og terrorister, må forstå islam og dens to vigtigste søjler – koranen og Muhammed. Derigennem kan det forstås, hvorfor islamismen er den anden side af den medalje, der kaldes islam. Islam og islamisme er på ingen måde forskelligartede strømninger inden for en religion, hvor den ene er fredelig og den anden terroristisk – sådan som et flertal af vesterlændinge går rundt og tror. Islamforskeren og udgiveren af værket „*Internationale Enzyklopädie des Islam*“ (Internationalt islam-leksikon), Hans-Peter Raddatz, skriver herom:

Den islamistiske sysnsmåde udgør på ingen måde en misbrug af islam, hvilket tit og fejlagtigt påstås, men stammer derimod fra en lang tradition af ekstrem (religiøs) intolerance.

Også islamforskeren Tilman Nagel betoner, at en skelnen mellem islam og islamisme er "uden erkendelsesmæssig værdi". I klart sprog betyder det: Selv om der måtte være en forskel, ville den være så ubetydelig og blottet for erkendelse, at islam og islamisme lige så vel kan sidestilles. Også i Tilman Nagels øjne er islam identisk med islamisme.

Moderate muslimer og "islamister" går i de samme moskeer. De læser den samme koran, og de dyrker også den samme Muhammed. Der findes ingen gode *suraer* [1] for "fredelige" muslimer på den ene side og onde *suraer* for islamistiske muslimer på den anden side – nøjagtig så lidt som en god Muhammed for de "fredelige" og en ond Muhammed for de "islamistiske" muslimer. Der findes kun én Muhammed, hvis ord

og gerninger ned til mindste detalje er beskrevet i *hadith* – d.v.s. overleveringer af profetens ord, gerninger, blåstemplinger, fordømmelser og anbefalinger. Denne *hadith* er i enslydende form tilgængelig for såvel ”moderate” som ”fundamentalistiske” muslimer – og der findes kun denne ene *hadith*. Lige så lidt som en hemmelig koran findes, lige så lidt findes der en hemmelig *hadith*.

Man kunne antage, at det alt sammen alligevel eksisterede, hvis man hørte blandt de velmenende og gode vesterlændinge, der aldrig bliver trætte af at dele islam op i to: Islam modsat islamisme – god islam modsat ond islam. Alle disse godlidende mennesker har dog hidtil ikke formået at angive en skillelinje, ud fra hvilken den ene islamversion klart og utvetydigt kan skelnes fra den anden. Forsøgene er utallige. Den gode muslim, mener de, kan skelnes fra den onde ud fra optræden og udseende:

Som god muslim gælder den, der flinkt og ordentligt går til bøn i moskeerne, har en god karakter, er fredelig også over for ”vantrø”, ikke hemmeligt flikker bomber sammen og er integreret i det vestlige samfund. Til de onde muslimer – ”islamisterne” – henregnes den, der løber omkring med bølgende skæg, altid har koranen parat og hemmeligt sysler med bombefremstilling, planlægger terrorhandlinger eller endog selv har udøvet nogle, afsondrer sig fra de ”vantrø” og har et dystert væsen.

En nærmere betragtning viser hurtigt, at det er en fordom uden bund i virkeligheden. Mohammed Atta, der anførte attentaterne 11. September 2001, var eksempelvis vestligt klædt og uden skæg. Han var snarere en tilbageholden-

de, diskret og bestemt høflig ung mand. Sådan beskrives han af alle, der kendte ham, herunder hans tyske professorer og udlejere. Alligevel planlagde han koldblodigt et massemord uden sidestykke på 3.000 uskyldige civilister, som han og hans medkæmpere anså for at være fjender af islam. Omvendt findes der en masse dystert udseende, skæggede muslimer, som man kunne tiltro alt, men som alligevel har en venlig og harmløs natur.

På det ydre kan man altså ikke kende islamister. Og i Mohammed Attas tilfælde heller ikke vedkommendes karakter. Kender man dem da på deres gerninger? Er den, der kaster bomber, en ”islamist” og den, der ikke gør det, ”moderat”?

Også denne antagelse viser sig at være en blindgyde. De betydeligste islamister har aldrig selv flikket en bombe sammen. Det lader de fodfolket gøre. Også Hitler har aldrig slået nogen ihjel – han lod andre slå ihjel. Ofte beklæder ”islamister” høje embeder, er ledere af islamiske foreninger eller rådgivere for vestlige regeringer i islamiske forhold og står således midt i den islamiske verden, der betegnes som ”moderat”. De bærer imamers eller ayatollahers klædedragter, har borgerlige erhverv som dommere, videnskabsfolk, forfattere eller politikere. Som regel fører de en høflig og civiliseret omgangstone, slår ikke eller kun sjældent deres hustruer og går bestemt ikke så tit i moskeerne, som de egentlig burde. Alligevel drejer det sig om ”islamister”, der i kraft af deres fermt foregivne fredsommelighed

og parathed til dialog og kompromisser opnår betydelig succes – og som snyder multikultiltilhængerne på stribe, så vandet driver.

Alle disse tilpassede, moderat optrædende åndelige ledere af islamismen er dog væsentligt farligere, end bomber nogensinde kunne blive. De hævder alle at repræsentere den sande og ufiltrerede islam. De kender faktisk i detaljer *suraerne*, ligesom de i enkeltheder også har studeret Muhammeds liv og udsagn. Derfor gør de alt for at virkeliggøre profetens mål og *suraer-*

nes indhold uforfalsket og ned til mindste detalje. Og, om det skal være, også med terror som befalet af Allah talrige steder i koranen:

Sura 2, vers 216:

„I befales at føre kamp, skønt den er Jer afskyelig. Men måske afskyr I en ting, der er god for Jer, og måske elsker I en ting, der er dårlig for Jer; det ved Allah, ikke I” [2]

Sura 8, vers 59, 60:

„Sæt imod dem [3], hvad i formår af kræfter og stridsheste for at jage skræk i Allahs og Jeres fjende og andre derudover, som I ikke kender, men som Allah kender. ...“

Sura 9, vers 5:

„Når de hellige måneder er gået, så dræb afgudstjernerne, hvor I finder dem, og grib og omring dem og støv dem op i alskens baghold. Men angrer de, går i bøn og betaler almisse, så lad dem drage ad deres veje. Se, Allah opdrager barmhjertigt.” [4]

Sura 9, vers 123:

“Oh, I, der tror, kæmp imod alle de vantrø, der er jeres naboer, og lad dem finde hårdhed i Jer, og vid, at Allah er med de gudfrygtige.”

Sura 47, vers 4-5:

“Og når i møder de vantrø, så ned med hovederne, til I har iværksat et blodbad iblandt dem; da skal I stramme lænkerne.”

Sura 8, vers 12:

„ ... i sandhed jager jeg skræk i de vantrøs hjerter. Så hug dem på deres halse og hug hver en finger af.“

Sura 8, vers 39:

„Og kæmp imod dem [5], indtil der ingen borgerkrig er mere og alle tror på Allah.“

Sura 8, vers 55:

„Se, værre end kvæg er for Allah de vantrø, der ikke tror.“

Sura 5, vers 17:

„Vantrø er bestemt de, der siger: Kristus, Marias søn, er Gud!”

Sura 9, vers 123:

“I troende! Kæmp mod de vantrø i Jeres nærhed! De skal mærke, at I kan være hårde. I skal vide, at Allah er med dem, der frygter ham.”

Francois Voltaire (1694-1778), fransk digter, forfatter og filosof. Om islam og muhammedanerne stillede han sig spørgsmålet: ”Hvad skal man svare et menneske, der siger til én, at han hellere adlyder Gud end mennesker, og tror at komme i himlen, hvis han kvæler én?”

Sura 5, vers 51:

“Oh, I, der tror! Tag ikke jøderne og de kristne som venner. De er venner over for hinanden. Og den af Jer, der tager dem som venner, hører såvist iblandt dem. I sandhed, Allah viser ikke vejen for de uretfærdiges folk.”

Dette er kun en brøkdelen af citater fra koranen – den hellige bog, der i muslimernes øjne rummer Allahs egne talte ord (verbal inspiration) – hvor han umiskendeligt opfordrer sine troende til at kæmpe mod denne verdens ”vantro” indtil disses endelige tilintetgørelse.

„Islamister“ og ”moderate” muslimer omgås hinanden til daglig, kender hinanden, plejer venskaber indbyrdes og udveksler synspunkter også i religiøse spørgsmål. Tit stammer de fra samme familie og har samme uddannelse. Men det bliver mere diffust endnu: Selv i én og samme person kan tilstanden ”islamist”, henholdsvis ”moderat” muslim, ændre sig – og det endog flere gange i livets løb. Af en ”islamistisk” Ibrahim kan der blive en ”moderat” Ibrahim – og omvendt – og i undtagelsestilfælde kan skift ske flere gange i løbet af hans liv.

Spørgsmål, der må stilles

Såfremt den ”moderate” islam efter vesterlændinges mening måtte adskille sig så fundamentalt fra ”islamismen”, trænger følgende spørgsmål sig automatisk på:

Hvorfor ses der ikke dag ud og dag ind protester fra de millioner af muslimer, der anses for moderate, i deres egne lande og i alverdens byer imod de ”islamister”, der så åbenbart skal have misforstået islams lære så grundigt og dermed tilsmudset den anseelse, deres angiveligt fredelige religion måtte have?

Hvorfor organiserer moderate muslimer ikke gevaldige massedemonstrationer i lighed med dem, man så afholdt i forbindelse med offentliggørelsen af Muhammed-karikaturerne, for på plakater klart og tydeligt at tage afstand fra islamisterne?

Hvorfor udgiver islamiske intellektuelle ikke den ene bog efter den anden, hvori de gør det forståeligt for enhver, hvori de forklarer forskellen mellem god og ond islam?

Hvorfor sender islamiske tv-stationer ikke dag og nat reportager om islam og talkshows med islameksperter, hvor de fremlægger en så tydelig skelnen mellem islam og islamisme, at enhver kan begribe den til bunds?

Hvorfor udstedes der så godt som aldrig døds-fatwaer mod ”islamister” – når disse, som hævdede, faktisk er fjender af islam?

Hvorfor vender prædikanter i alverdens moskeer sig ikke med største hårdhed imod alle de ”islamister”, der jo åbenbart udlægger koranen fuldstændig forkert?

Hvorfor beviser de ikke i deres prædikener, interviews, artikler og bøger, at koranen og Muhammed forbyder terror og mord – endog af princip?

Hvorfor bliver ”islamister” ikke forvist fra islams *umma* [6] ?

Svaret er dette: Lederne af den ”moderate” islam gør intet af dette, fordi de ikke kan gøre det. For de ved, at ”islamisterne” kender koranen langt bedre end resten af muslimerne – og at islamisterne i sidste ende vil realisere nøjagtig det, som koranen foreskriver dem, og den livsførelse, Mohammeds eksempel anviser dem. Og endelig at ”islamisterne” i princippet er de stærkest troende og de allerfrommeste inden for den islamiske *umma*, de troendes samfund.

Den eneste virkelig eksisterende skillelinje mellem islam og islamisme befinder sig inde i hovederne på freds- og harmonisøgende vesterlændinge, der hverken kan tro eller begribe, at der blandt de etablerede verdensreligioner findes en religion, der falder uden for rammerne og dermed udgør en så frygtet undtagelse. Over for tanken nærer de så stærk en rædsel, at de krampagtigt holder øjnene lukkede for virkeligheden.

Terror kommer fra Islams hjerte

For islam er i virkeligheden en teokratisk eller gudsstyret totalitarisme, der skriftligt gør krav på verdensherredømmet. Først når verden ifølge islams sam-

Blaise Pascal (1623–1662), fransk matematiker, fysiker og filosof. For ham var forskellen mellem kristendommen og islam i en nøddeskal denne: ”Jesus lod sig myrde; Muhammed lod myrde.”

drægtige tro er blevet fuldstændig islamisk, kan og vil den evige fred, *dar al-islam*, herske. Og måtte det være nødvendigt med blodig terror mod denne verdens vantro for at nå denne sluttetilstand, sker det med en evig verdensfred under islams banner som endemålet. Således står det i koranen, således vil Muhammed det, og således vil islam det: ”Fredsreligionens” yderste mål er herredømmet over alverden.

Hvor frygteligt det end måtte være for et menneske at vænne sig til denne tanke – så vil følgerne være endnu frygteligere ved ikke at gøre det. For befaalingen om at tilkæmpe sig verdensherredømmet stammer fra Allah selv og kan i koranen læses af enhver:

Sura 48, vers 28.:

“Han er den, der har sendt sin budbringer med lederskab og sandhedens religion, så at han kan bringe den til sejr over enhver anden religion. Allah rækker som vidne.”

Utallige muslimer har både før og nu understreget dette påbud om verdens Erobring. I talrige islamiske skrifter og bøger om islam kan man læse derom. Muslimer ved, at dette erobringspåbud eksisterer, og at deres religion byder dem at virkeliggøre det. ”Ikke til at misforstå og i enhver henseende tvingende” er påbuddet om *Jihad* , altså om hellig krig mod denne verdens ”vantro”, anførte ganske nylig sheik Omar al-Bakri i sin reaktion på den berømte pavelige prædiken i Regensburg [7] og bekræftede over for den ”vantro” pave, at denne

QURANEN

ET UDVALG I KRONOLOGISK
RÆKKEFØLGE
OVERSAT AF
FR. BUHL

AAGE MARCUS KØBENHAVN
TRYKT HOS IVAR JANTZEN
MCMXXI

Koran-oversættelser af dansk Muhammed-forsker

"At Sproget og Stilen i Quranen er uforlignelige ved deres sublim Skønhed, er en Trossætning for Muhammedanerne, der støtter sig til Sura 39,24: Allah har åbenbaret den skønneste Tale. På os gør de ofte et ret utiltalende Indtryk, dog med Undtagelse af de ældste Suraer, der trods mange Uklarheder endnu kan virke betagende ved deres barokke Form ..."

Vurderingen kommer fra den danske teolog og filolog Frants Buhl (1850-1932), der i 1922 udsendte en læservenlig dansk oversættelse af udvalgte koranafsniit på ca. 120 sider. De *suraer* eller koranafsniit, som Buhl har oversat, har han desuden bragt i kronologisk rækkefølge i tråd med sine egne meget omfattende historiske og sproglige studier både af islamiske og gammeltestamentlige skrifter. Muhammeds foredrag om sine åbenbaringer kan for det meste sættes i sammenhæng med forskellige begivenheder, hvorfor en kronologisk læsning af koranen efter Buhls opfattelse giver mening.

Buhl, der har virket som professor ved universiteterne i Leipzig og København (i 1911-12 var han også rektor for sidstnævnte), er ikke mindst kendt for det historiske værk "Muhammeds Liv" fra 1903. Bogen, der senest er genudgivet i 1998, er velskrevet og oplysende samt bygget på solidt kildestof, der også i dag giver et pålideligt indblik i den selvudnævnte profets liv og karriere.

uforvarende havde ytret noget rigtigt:

"Javel – der findes tvangen til at sætte islam igennem som en politisk orden – nøjagtigt som islams hære har erobret dele af det romerske og det persiske rige". Dette påbud er naturligvis offensivt, fastholder sheik Bakri: "Lad Jer ikke bilde noget ind". *Dar al-harb*, krigens hus, erobrer islam "med sværdet og ikke med tanken" (sheik Omar al-Bakri i en prædiken i Tripolis).

Det er ikke noget særstandpunkt sådan, som godlidende vesterlændinge mestendels formoder. Uden den sædvanlige *taqiya*-taktik [8] giver al-Bakri frit udsyn til hovedformålet med sin religion. Også verdensligt indstillede muslimer tænker sådan – her et par røster derom:

"Hvad sultan Suleiman begyndte med belejringen af Wien i 1683, vil vi med vore stærke mænd og sunde kvinder gøre til virkelighed" (den tysk-tyrkiske Vural Öger, der står bag firmaet Öger-Tours og har sæde i EU-parlamentet for det tyske SPD, sagde dette ved en middag med tyrkiske venner ved "Hürriyet", det største tyrkiske dagblad).

"Det er vort mål at slå rod på det europæiske kontinent og leve der i ro i overensstemmelse med gældende love, så at måske hele Europa en dag bliver muslimsk" (Necmettin Erbakan, fhv. tyrkisk ministerpræsident og Erdogans forgænger).

"Vort mål er islams verdensherredømme" ("kaliffen af Köln", af tyrkisk afstamning).

"Den islamiske bevægelse skal gribe magten i staten, så snart den moralsk og talmæssigt er så stærk, at den kan styrte den bestående ikke-islamiske magt og oprette en islamisk magt" (den bosniske præsident, A. Izetbegovic, 1925-2003).

"Det ligger i islams natur at herske og ikke at blive behersket samt at påtvinge alle nationer sine love og udvide sin magt over hele planeten" (Hassan al-Banna, grundlæggeren af det Muslimiske Broderskab).

Den slags ytringer er så talrige, at hele bøger kan fyldes med dem. For sit hovedmål, verdensherredømmet, har islam helliget ethvert middel, også drab på uskyldige. Herom skriver islamforskeren Hans-Peter Raddatz: "Enhver muslim har ret til at dræbe ikke-muslimer,

når de pådrager sig skyld ved at afvise islam og endda ved at gå imod dens udbredelse".

Den, der vil lære islam og dens mål at kende, kan også gøre det. Det rækker at beskæftige sig med denne religions kilde-tekster, hvor møjsommeligt det så end måtte være. Allerede for mere end 200 år siden var Voltaire, en af de store skikkelser i den franske oplysningstid, langt bedre underrettet om islams sande karakter end flertallet af nutidens vestlige intellektuelle, bladudgivere og journalister – også selvom adgangen til information dengang var væsentligt mere sparsom end i dag. Om islam stillede han sig allerede dengang spørgsmålet:

"Hvad skal man svare et menneske, der siger til én, at han hellere adlyder Gud end mennesker, og tror at komme i himlen, hvis han kvæler én?"

"Islamister" adskiller sig altså fortrinsvis fra "moderate" muslimer derved, at de tager koranen og *hadith* bogstaveligt samt sætning for sætning holder sig til Allahs og Muhammeds anvisninger. I deres handlemåde og deres begrundelser herfor er de bestandigt forud for de islamisk set snarere udannede "moderate" muslimer. For i modsætning til de ikke helt så koran- og Muhammed-stærke gennemsnitstroende kan "islamisterne" til hver en tid begrunde deres position med nøjagtig henvisning til deres religions hellige tekster og kan gennem påberåbelse af islams originalkilder til enhver tid sætte sig igennem over for reformistiske kræfter. De koranstærke radikal-islamistiske kræfter har derfor altid haft det afgørende ord – det viser et blik på islams 1400-årige historie under ét og ikke kun de korterevarende "liberale" epoker, der også er forekommet. At skelne mellem islam og islamisme er u-islamisk og holder ikke over for virkeligheden. Islamkenderen Eberhard Troeger skriver derom:

"Det er en indskrænket synsmåde kun at nævne de "radikale" muslimer. Radikale muslimer kendes på, at de vil nå deres mål så hurtigt som muligt, mens de moderate islamister er mere udholdende og benytter sig af mange forskellige strategier til indførelsen af islam, hvor disse sjældent med det samme genkendes som deres ideologiske tanker og mål".

Islam og islamismen er identiske. "Terroren kommer fra islams hjerte", understreger den tyrkiske forfatter Zafer Senocak, der hele sit liv har beskæftiget

sig med sin religion. Den, der ikke fatter det, er uden chancer for at sætte sig virksomt op imod denne verdenstruende totalitarisme. Den, der ikke fatter det, vil heller aldrig rigtigt forstå sætninger som disse:

"Ifølge koranen er det i orden at være terrorist! Ifølge koranen er det en pligt at dræbe vantro!" (Reda Seyam, 45, ægypter og muslim med tysk pas samt mistænkt for at være medvidende om Bali-attentaterne).

"Islam skal regere verden – og så længe, den ikke gør det, vil vi fortsat ofre vore liv for det" (Mustaq Aksari, talsmand for organisationen Al-Badr).

"Nedslagt dem!" (Hamas om jøder).

"Det ligger i islams natur at herske og ikke at blive behersket samt at påtvinge alle nationer sine love og udvide sin magt over hele planeten" (Hassan al-Banna, grundlæggeren af det Muslim-ske Broderskab).

"Lad jer ikke bilde noget ind. Dar al-harb erobrer islam med sværdet og ikke med tanken". (Sheik Omar al-Bakri fra Libanon).

Listen over sådanne og lignende citater kan forlænges efter behag, og det står klart for enhver islamkender (og islamlærd): De ovenfor citerede udsagn er ikke hjernespind hos abnorme islamiske

personligheder, der ikke rigtig har forstået islam sådan, som vesterlændinge så gerne formoder det. Udsagnene gengiver nøjagtigt kernen i budskabet og islams mål, hvorfor de hverken modsiges eller er blevet modsagt fra islamisk hold – heller ikke af europæiske islamiske sammenslutninger. Den franske filosof Blaise Pascal gengiver knapt og præcist den grundlæggende forskel mellem islam og andre religioner således: *"Jesus lod sig myrde; Muhammed lod myrde."*

Noter fra redaktionen:

[1] Sura – koranafsnit. Betyder på arabisk "åbenbaring". Koranen er inddelt i 114 suraer, der hver er underopdelt i ayat (vers). Suraerne er ikke kronologisk ordnede men, med undtagelser, ordnet efter tekstlængde med de længste afsnit først.

[2] Forfatteren gør opmærksom på, at der her menes kamp med våben.

[3] Her menes ifølge forfatteren de vantro.

[4] Forfatteren fremhæver, at over for vestlige medier citerer islamiske gejstlige kun den sidste sætning af dette koranvers.

[5] Igen menes de vantro, påpeger forfatteren.

[6] *Umma* - de rettroendes samfund.

[7] Forfatteren henviser til den nuværende pave, Benedikt XVI – indtil sin paveudnævnelse i 2005 tysk kardinal, født 1927, med navnet Joseph Ratzinger. I en teologisk forelæsning om forholdet mellem vold og religion på universitetet i Regensburg i Tyskland den 12. september 2006 citerede paven en kejser det 14. årh. med kritiske bemærkninger om profeten Muhammed.

Paven henviste til en meningsudveksling mellem den byzantinske kejser Manuel den II og en persisk lærd, hvor kejseren siger: *"Vis mig dog, hvad nyt Muhammed har bragt, og du vil kun finde dårligt og umenneskeligt som hans forskrift om, at troen, han prædikede, skal udbredes med sværdet"*.

Citatet vakte højlydt forargelse blandt islamiske lederskikkelser i Europa i almindelighed og Tyskland i særdeleshed. På deres hjemmesider bringer førende tyske dagblade, tidsskrifter og debatfora fyldige kommentarer. Også pavens forelæsning er tilgængelig på internettet.

[8] *Taqiya* - det at muslimer må belyve andre i islams interesse.

Oversættelse: Keld Rasmussen

Islamisme og islam - to alen af samme stykke

Også den pæne borgermand Dr. Jekyll og den uhyggelige morder Mr. Hyde var en og samme person.

Fremstillingen af islam og islamisme minder om forholdet mellem den noble Dr. Jekyll og den uhyggelige morder Mr. Hyde i Stevensons berømte roman "Dr. Jekyll og Mr. Hyde".

Dr. Jekyll er den fredelige religion islam. Mr. Hyde, det er den voldsforherligende islamisme. Forskellige som dag og nat. Smart nok. På den måde kunne den pæne Dr. Jekyll blive ved med at fremstå som den pæne, fredelige borgermand, selv om hans natside, Mr. Hyde, begik den ene forbrydelse efter den anden. Ligesom islam kan blive ved at fremstå som fredens religion, der intet, absolut intet, har med terror at gøre.

Skellet er blevet nærmest obligatorisk i

offentligheden. Vil man gøre karriere i dette land, og hvis man vil have pæne anmeldelser for sine bøger, skal man huske at sige: Problemet er ikke islam, problemet er islamismen, som er noget helt andet. Sørger man for at sige det, kan man godt være heldig at få kors og bånd og ministerbil.

Men gud nåde og trøste den, der ikke gør det.

Problemet er bare, at det ikke er rigtigt. Det er ikke rigtigt at islamismen er en forfalskning af islam. Den pæne Dr. Jekyll og den onde Mr. Hyde var faktisk en og samme person. Og på samme måde med islam og islamisme. Jo mere, man sætter sig ind i sagen, desto klarere bliver det. Ayann Hirsi Ali har aldrig

været bange for at sige sandheden, og hun formulerer det på den måde:

"Hvis jeg læser Koranen og Hadith'erne efter den videnskabelige metode, jeg har lært på universitetet, kan jeg ikke gøre forskel på islam og islamisme. Gjorde jeg det, ville jeg lave islam om til en konstruktion bygget på ønsketænkning".

Ønsketænkning, ja, det er lige ordet. Men ønsketænkning har jo ikke så meget med virkeligheden at gøre. Og det er ikke godt for Danmark, hvis ledende politikere baserer deres handlinger på ønsketænkning.

*Katrine Winkel Holm
(Tidehverv, november 2007)*

Kaos eller lys forude?

Af Søren Jensen

Det velanskrevne, men desværre politisk korrekte, engelske ugemagasin *The Economist* tog i dets første novemberudgave i 2009 befolkningsproblematikken op som hovedtema. Forsiden viser et billede af en central- eller nordeuropæisk lignende baby under overskriften *Faldende fertilitet*.

Lederskribenten giver under samme overskrift udtryk for stor optimisme i forbindelse med de faldende fertilitetsrater i visse dele af den tredje verden, hvor den demografiske transition langsomt, men sikkert, er ved at slå igennem. Den demografiske transition, som fandt sted i alle vestlige lande i det 20. århundrede, sker i forbindelse med stigende velstand, sygdomsforebyggelse og -behandling, bedre boligforhold og kvindernes indtog på arbejdsmarkedet, hvilket bevirker overgang fra store til små familier. I Danmark var det i parentes bemærket dog primært familier på landet, der fra midten af 1800-tallet var større end fem personer.

Ifølge *The Economist*'s lederskribent er fødselstallene på retur over det meste af verden. I dag skulle kvinderne i næsten halvdelen af verdens lande (angiveligt over 70 lande) have en fertilitetsrate på 2,1 eller derunder, hvilket på kort eller lang sigt vil afstedkomme faldende befolkningstal alt afhængigt af alderssammensætningen i det pågældende land. Det påstås i lederen, at den gennemsnitlige fertilitetsrate på et tidspunkt mellem 2020 og 2050 vil stabilisere sig på en neutral fertilitetsreproduktionsrate (the replacement rate of fertility) på 2,1 barn pr. kvinde.

I flere fattige ulande kan den neutrale fertilitetsreproduktionsrate ligge så højt som 3 børn pr. kvinde pga. høj børnedødelighed. Et demografisk skøn som ovennævnte givet over et tidsrum på 30 år med start om 10 år må imidlertid bygge på ret usikre forudsætninger! Selv om denne antagelse skulle vise sig at være rigtig, vil den unge alderssammensætning i ulandene desværre betyde, at befolkningstilvæksten vil fortsætte mindst dette århundrede ud.

Om lederskribent har ret i, at fertilitetsraterne i lande som Brasilien og Indonesien, hvor sidstnævnte er verdens folkerigeste muslimske land, og i store dele af Indien falder, kan man selv forvise sig om ved at aflægge et besøg på FNs befolkningsdivisions database med statistik over alle verdens landes befolkninger med diverse fremskrivninger. Adressen er <http://esa.un.org/unpp>

At *The Economist* er alt for optimistisk i dets forudsigelser, viser et besøg på nævnte hjemmeside. Brasiliens befolkning vil stige med 23 millioner de næste 40 år fra 195 mio. til 218 mio. Ganske vist et markant fald i stigningen, eftersom Brasilien for 40 år siden kun havde 96 mio. indbyggere. Stignings-takten for Indiens vedkommende er også blevet langsommere. Trods en fordobling af befolkningstallet fra 1970 til 2010 fra 552 mio. til 1.2 mia. forventes Indiens befolkningstal med en median antagelse "kun" at blive 1,6 mia. i 2050.

Interessant nok viser det sig, at tallene for fødte børn pr. kvinde i muslimske lande som Indonesien og Iran er faldende, selv om de to landes befolkninger stadig vokser pga. en ung befolknings-sammensætning. Indonesiens befolkning var i 1970 117 mio., i dag ligger den på 232 mio., men den er beregnet til "kun" at vokse med 56 mio. frem til 2050.

I Iran, hvor fertilitetsraten er kommet ned på en på lang sigt negativ reproduktionsrate, vil befolkningen immervæk vokse med 22 mio. de næste 40 år, hvis da ikke fertilitetsraten kommer endnu længere ned, hvilket langt fra er usandsynligt. Det skal sammenlignes med Irans befolkningstilvækst på 47 mio. de sidste 40 år fra 28 mio. til 75 mio. i dag. Det må dog anses for at være noget af et mirakel, at iranske kvinder er gået fra i gennemsnit at føde 6,6 børn i første halvdel af i 1980'erne til 1,8 i gennemsnit i perioden 2005-2010.

At *The Economist*'s lederskribent overordnet set *desværre* ikke har så meget at have sin optimisme i, viser nogle tal fra den muslimske verden: Saudi Arabien 1970: 5,7 mio., 2010: 26,2 mio., 2050: 43,6 mio. Pakistan 1970: 61,7 mio., 2010: 184,7, 2050: 335,2 mio. Vanvittige tal som er symptomatiske for den muslimske verden, men som fuldstændigt ignoreres i lederen.

Der skrives godt nok, at faldende fertilitetsrater, hvilket nødvendigvis ikke behøver at være ensbetydende med faldende befolkningstal, med den rette liberale økonomiske politik kan være udgangspunkt for økonomisk vækst og velstand. Det har bare ikke altid grund i virkeligheden. Eksempler herpå kan findes, men mange ulande befinder sig i økonomisk uføre trods faldende fertilitet, fordi den økonomiske vækst er mindre end befolkningstilvæksten, selv om denne måtte være for aftagende.

Næste år runder menneskeheden 7 mia. (heraf vil over 3 mia. være under 25 år), og i 2050 vil befolkningstallet på kloden være mindst 9 mia. Et fald i væksten, javel, men stadig en voldsom stigning, som også skal ses i lyset af, at befolkningstallet i mange ilande direkte falder i de kommende 40 år. Eksempelvis vil Tysklands befolkningstal falde fra 82 mio. i dag til 70,5 mio. i 2050, mens Afrikas befolkninger stadig vil vokse voldsomt, hvilket kan anskueliggøres ved Zambias eksempel 4,1 mio. i 1970, 13,4 i dag og antageligvis knap 29 mio. i 2050.

Selv om *The Economist* giver Thomas

Robert Malthus (engelsk økonom og demograf 1766-1834), som ellers i årevis er blevet latterliggjort af verdensfjerne journalister og politikere, ret i, at en kraftig befolkningstilvækst kan afstedkomme miljøødelæggelser, ustabilitet og hungersnød, mener lederskribenten dog ikke, at der kan gøres ret meget mere for at dæmpe befolkningstilvæksten ud over velmenende informative familieplanlægningsprogrammer. Som liberalt ugemagasin er det *The Economist* holdning, at markedet nok skal finde en ligevægt, og at teknologiske fremskridt med sikkerhed vil gøre menneskets indhug i naturens ressourcer mindre og minimere menneskets miljøødelæggelse. En overdreven tro på oplysningen og fremskridtet i en tid med religiøs fanatisme, armod, ustabilitet og krige, må man nok konstatere. En ting kunne måske nok være blevet nævnt i lederen, nemlig at direkte fald i befolkningstallet i historisk lys ofte har medført stigende velstand for befolkningen. Efter at den frygtelige epidemi Den Sorte Død havde hærget Europa fra 1348-52 og revet omkring en tredjedel af Europas befolkning i døden, steg levestandarden markant i de efterfølgende 200 år.

Den redaktionelle artikel i *The Economist* (31/10 – 6/11-2009) om det globale fald i fertiliteten følger den optimistiske linje fra lederen op. Ifølge journalisten forventes det, at den neutrale globale fertilitetsreproduktionsrate (i dag 2,33 barn i gennemsnit pr. kvinde) vil blive nået omkring 2020, hvorefter den gradvist vil være langsomt faldende.

FN forventer, at befolkningstallet i verden efter 2050 vil flade ud og stabilisere sig. Går denne profeti i opfyldelse, vil det være glædeligt for vore efterkommere. Hvad der imidlertid er knap så glædeligt, er, at der så vil være sket en kraftig etnisk befolkningsforskydning i verden. Omkring en fjerdedel af verdens befolkning boede i 1900 i Europa, i 1950 var det 21,6%. I dag er procentdelen omtrent 10,6% (733 mio.), og om 40 år skønnes det, at kun højst 7,5% af verdens befolkning (691 mio.) vil leve i Europa, heraf vil en meget stor procentdel være af anden etnisk afstamning end af de oprindelige europæiske befolkninger.

Artiklen i *The Economist* tegner et

billede af en verden, hvor der i de lande, som har et højt bruttonationalprodukt, kun fødes få børn grundet den demografiske transition, mens der fødes mange børn i fattige lande. Imidlertid anerkendes, at det ikke altid holder stik på grund af kulturelle (og religiøse, red.) faktorer. Som eksempel kan nævnes Cuba, som økonomisk er kørt ned til sokkeholderne på grund af en rigid marxistisk planøkonomisk politik. På det fattige Cuba har befolkningstallet stabiliseret sig på omkring 11,2 mio., og uden politiske ændringer vil dette tal være faldet til 9,7 mio. i 2050. I de rige Golfstater er fertilitetsraterne stadig meget høje. *The Economist* nævner ikke disse eksempler, men konstaterer blot, at der er modifikationer i den demografiske transitionsmodel.

Imidlertid omtales den velkendte sandhed, at veluddannede kvinder føder færre børn, hvorfor familieplanlægning og uddannelse af kvinder skal gå hånd i hånd, hvis kampen mod overbefolkning skal vindes. Drastiske tvangsforanstaltninger og direkte statslig regulering som Kinas et-barn-politik vender *The Economist* sig imod, selv om det hilses velkomment, at der for miljøets skyld er omkring 400 millioner færre kinesere i dag, end der ville have været, hvis ikke et-barn-politikken var blevet indført i 1970. En vis grad af hykleri anes, men immervæk en direkte erkendelse af at færre mennesker på kloden vil være ensbetydende med en aflastning for miljøet.

The Economist skriver - med rette - at hvis kvinder i ulandene sammen med bedre uddannelsesmuligheder kunne få fri adgang til præventionsmidler, ville millionvis af uønskede graviditeter kunne undgås. Undersøgelser blandt kvinder i ulandene viser, at de rent faktisk ønsker færre børn, end de i virkeligheden får. Et indsatsområde som både FN og de mere ansvarlige regeringer i ulandene i årevis har forsøgt at gøre noget ved.

Spørgsmålet vil stadig i mange år stå ubesvaret hen, om et langt sejt træk på ovennævnte områder vil resultere i, at befolkningsbomben afmonteres i anden halvdel af dette århundrede. Den mirakuløse ændring i iranske kvinders fertilitetsmønster de sidste 30 år lader håbet leve.

"Svenskerne bliver hastigt flere og flere"

Sådan fortæller journalist Sten Jensen i *Berlingeren* 27. december 2009: "Sverige har oplevet et sandt befolkningsboom i 2009." Det fremgår, at den svenske befolkning nu udgør 9.340.000 personer. Årsagen til boomet angives at være dels et øget antal fødsler, dels øget indvandring, men også et lavere antal dødsfald og et fald i udvandringen.

Oplysningerne er mærkelige. For ikke så mange år siden var der ca. 7 millioner svenskere. Hver kvinde skal føde 2,1 barn blot for at opretholde befolkningstallet. De svenske kvinder får næppe flere børn end de danske. I Danmark er fødselstallet - indvandrerkvinderne medregnet - langt under 2. Men nu er der mere end 7 plus 2,3 millioner svenskere?

På hjemmesiden <http://danmark.wordpress.com/2010/01/03/sverige-har-haft-voldsom-befolkningsvaekst-i-2009/> gives en mulig forklaring:

Mere end 3/4 af folketallets vækst skyldes indvandringen, resten indvandrernes fødsler, da svenskerne ikke føder nær nok til at reproducere de døde svenskere.

Det ser ud til, at kun første generation af såkaldte efterkommere medregnes som efterkommere af individer med udenlandsk baggrund. Derfor mangler børn født af anden- og tredje-generationsindvandrere i Sverige i den svenske indvandreropgørelse.

Forskellen mellem den officielle indvandrerandel og den sande indvandrerandel bliver derfor større og større år for år, eftersom flere og flere børn fødes af forældre, der selv er født i Sverige af indvandrerforældre eller med indvandrerbedsteførelde.

Hjemmesiden anslår, at de officielle svenske oplysninger om, at udlændinge og deres efterkommere udgør 19 procent af den svenske befolkning er forkert, og at tallet snarere nu er oppe på er 25-30 procent.

En europæisk helt: Skanderbeg

Af Harry Vinter

Blandt alle de helte, som i århundredernes løb har kæmpet for at holde muslimerne ude af Europa, er albaneren Skanderbeg måske den største.

Vor egen Ludvig Holberg var ikke i tvivl, da han i et værk fra 1739 med den overvældende titel »Adskillige store Heltes og berømmelige Mænds, især Orientaliske og Indianske sammenlignede Historier og Bedrifter efter Plutarchii Maade« skrev:

Helte bekæmper vold

Hvad derimod den Epirotiske Prinds [Skanderbeg] angaar, da er mig ikke bekjendt nogen Krigsmand, hvis Levnet og Opførsel har nærmet sig meer til Heroismum. Vel fortælles, at hans Iver udi Feltslag var saa stor, at Blodet flød ham af Øyene; men, saasom han stedse sigtede mod Christendommens Fiender og det menneskelige Kiøns Tyranner, kan dette ansees som en priisværdig Nidkierhed. Thi man finder hos denne store Mand ellers ikke uden Moderation, Mildhed, Urets Forglemmelse. Ja det var alleene Medlidenhed over Christendommens Tilstand, der bragte ham udi Gevær, og bestyrkede ham mod sine Fiender. Saa at naar man betragter de mange Kiemper, som indfaldte udi samme Seculo, kan man sige, at mange fortienede den Titul af store Generaler, men ingen uden Scanderbeg alleene tilkommer den Titul af Helt. Thi det heder, som Cicero siger: Fortes & magnanimi sunt, non qvi faciunt injuriam, sed qvi propulsant: Det er, de ere Helte, som ikke øve Vold, men som drive den tilbage.

Gjerg Kastrioti

Der er usikkerhed om, hvornår Gjerg Kastrioti, som Skanderbeg oprindeligt hed, blev født, men officielt fastsættes han fødselsår til 1405.

På det tidspunkt var sejrriige tyrkiske hære i fuld gang med at underlægge sig Balkan, efter at en serbisk hær forgæves havde forsøgt at stoppe dem i det store slag på Solsortesletten i Kosovo i 1389. Gjerg Kastriotis farfar kæmpede sammen med serberne og faldt i kamp mod muslimerne på Solsortesletten, Kosovo Polje.

Af det tidligere store Byzantinske (græske) Rige var nu kun hovedstaden

I serien om europæiske helte, som kæmpede imod muslimernes gentagne forsøg på at underlægge sig Europa, har vi tidligere præsenteret Karl Martell og Holger Danske.

Konstantinopel (senere Istanbul) stadig på kristne hænder. Tyrkerne indtog byen i 1453 - 15 år før Skanderbegs død i 1468.

Gjerg Kastrioti var yngste søn af Djon Kastrioti [John Kastrioti] der var fyrste over et mindre område i den nordlige del af det nuværende Albanien.

Faderen så sig nødsaget til anerkende tyrkernes overhøjhed og blev vasal under den tyrkiske sultan.

Sønnen Gjerg blev derpå tilknyttet sultanens hof som en slags pant på faderens loyalitet. Det var et arrangement, som var almindeligt på den tid. I forrige nummer af Danskeren så vi, hvordan Holger Danske på tilsvarende vis blev tilknyttet det frankiske hof.

Gjerg udmærkede sig i tyrkernes tjeneste og steg hurtigt i graderne til "beg", som betyder general. Tyrkerne gav ham da tilnavnet Skanderbeg, som betyder General Alexander - en smigrende hentydning til Alexander den Store.

Gjerg Kastrioti - Skanderbeg - med Kastrioti-familiens våbenskjold - den dobbelthovedede ørn, som i dag indgår i Albaniens flag.

Men sin succes til trods glemte Skanderbeg ikke sine rødder. Når han blev sendt i kamp mod de kristne for han frem med størst mulig lempe, mens han ventede på en gunstig chance for at skifte side.

Da Skanderbegs far døde overtog den tyrkiske sultan Murad II hans fyrsten-

dømme med hovedstaden Croja. Murad II lovede Skanderbeg landområder i Asien af endnu større betydning til gengæld, og Skanderbeg lod som om, han var tilfreds med det.

Gjerg springer ud som kristen

I 1443 så Skanderbeg sin chance til at "springe ud" som kristen stridsmand. Han blev beordret til at bekæmpe oprørske serbere, som blev støttet af ungarene under kommando af den navnkundige Janos Hunyadi.

I spidsen for 300 andre albanere forlod Skanderbeg den tyrkiske hær, - som efterfølgende led et knusende nederlag ved den serbiske by Nis.

Skanderbeg tvang derpå den tyrkiske kommandant til at udfærdige et brev i den tyrkiske sultans navn, som beordrede kommandanten af Croja til at overgive kommandoen over byen til Skanderbeg.

Så snart Skanderbeg havde kontrol med byen, lod han hele den tyrkiske garnison nedsable. Derpå gik han resolut til angreb på nabobyerne, hvor han udryddede ethvert spor af tyrkisk tilstedeværelse.

Så snart den tyrkiske sultan hørte om disse begivenheder, sendte han en mægtig hær til Albanien for at straffe den frafaldne. Skanderbeg lod sig ikke afskrække og gik tyrkerne i møde med en lange mindre hær. Tyrkerne led et totalt nederlag med 22000 dræbte og 2000 tilfangetagne.

Det gjorde sultanen endnu mere rasende, men han var så optaget af krige mod ungarene og polakker, at han i første omgang lokkede med belønning, hvis han ville tilslutte sig tyrkerne igen.

Skanderbeg sendte ham et frækt svar, hvorpå sultan Murad II sendte en styrke på 9000 mand af sted mod Albanien. Det var ikke en stor styrke. Dens opgave var da også et overrumple Skanderbeg. Styrken blev imidlertid opdaget og nedkæmpet.

Kort tid efter forsøgte tyrkerne sig med en ny angrebshær anført af en general Mustapha. Igen nedkæmpede Skanderbeg angrebshæren, og Mustapha rådede sultanen til at have tålmodighed og at gå forsigt til værks

overfor Skanderbeg.

Da Mustapha erfarede, at der var opstået uenighed mellem Skanderbeg og Venedig vurderede han, at tiden var inde til et opgør med Skanderbeg. Han fik da sultanens tilladelse til at føre en ny angrebshær mod albanerne. Det skulle han ikke have gjort. 10.000 af hans mænd lå bagefter døde tilbage på kamppladsen, og han selv og 12 andre prominente officerer blev taget til fange. De blev senere købt fri af sultanen.

Det vakte forundring vidt og bredt, at det mægtige osmanniske imperium ikke var i stand til at besejre denne lille oprørske provins

Sultan Murad II besluttede da selv at strå i spidsen for en mægtig hær sammensat af hærstyrker fra hele imperiet for én gang for alle at knægte den lille albanske provins. Hele det kristne Europa skælvede, da det hørte om de store troppebevægelser.

Tyrkerne indledte først belejring af den vigtige by Stefigrad.

Belejringen begyndte 14. maj 1449. Skanderbeg foretog talrige angreb på belejringsstyrken, men var ude af stand til at rokke den. Til sidst overgav byen sig på grund af mangel på rent vand. Tyrkerne placerede derpå en garnison i byen.

Senere ledte sultanen et angreb på Croja. De belejrede modstod flere angreb og tilføjede tyrkerne store tab, alt imens Skanderbeg tilføjede belejrerne tab gennem flere guerilla-angreb.

Efter et par måneders belejring blev sultanen ramt af sygdom og døde. Hans søn Mahomet ophævede da belejringen og vendte tilbage til hovedkvarteret i Adrianopel.

Det var Mahomet, som i 1453 indtog Konstantinopel og gjorde det af med den sidste rest af det fordum mægtige Østromerske Rige, Byzanz.

En af sultan Mahomets første handlinger var at tilbyde Skanderbeg fred på den betingelse, at han skulle betale en årlig skat. Til gengæld kunne han beholde sine landområder. Skanderbeg afslog hånligt.

Mahomet sendt da i to omgange hære mod Skanderbeg.

Den første blev ført af Amesa, som faldt i Skanderbegs hænder, efter at hans hær var blevet slået.

Føreren af den anden hær dræbte Skanderbeg selv, hvorefter hans hær faldt fra hinanden.

Forræderi

Sultanen forsøgte sig da med list. Det lykkedes ham at lokke en af Skanderbegs mænd; Moses, til at forråde Skanderbeg med løfter om herredømmet over Albanien, når Skanderbeg var ryddet af vejen.

Da Skanderbeg begav sig til Beograd

Den kristne stridsmand Gjerg Kastrioti Skanderbeg og hans folk giver de aggressive tyrkere nogle vel fortjente prygl.

for at støtte kristne styrkers belejring af byen, fandt Moses en undskyldning for ikke at deltage og blev tilbage for at lægge planer imod Skanderbeg.

Sultan Mahomet sendte store styrker til støtte for tyrkerne i Beograd. Det kom som en overraskelse for de kristne, som led nederlag. For første gang måtte Skanderbeg se sig slået på en slagmark.

Da Moses hørte om dette udfald, mente han at tiden var inde til at falde Skanderbeg i ryggen. Han skyndte sig til Konstantinopel, hvor Sultan Mahomet betroede ham en styrke på 15.000 mand. Med den drog han straks til Albanien.

Skanderbeg havde svært ved at fatte, at hans gamle ven havde svigtet ham, men da situationens alvor gik op for ham, organiserede han hurtigt et forsvaret, som nedkæmpede den tyrkiske hær

Moses havde lovet sultanen at ville udfordre Skanderbeg til tvekamp, men da han så Skanderbeg, svigtede modet, og han flygtede sammen med de overlevende tilbage til Konstantinopel.

Kort tid efter flygtede Moses tilbage til Albanien, hvor han kastede sig for

Skanderbegs fødder og bad om - og opnåede - tilgivelse.

Skanderbeg blev nu udsat for endnu et forræderi. Hans egen brodersøn Amesa drog med sin familie til Konstantinopel og tilbød tyrkerne sig tjeneste. Han fik da stillet en mægtig hær til rådighed, som én gang for alle skulde underlægges sig Albanien. Rytteriet alene udgjorde 50.000 mand.

Skanderbeg fik i hast organiseret en forsvarsstyrke på 11.000 mand, hvormed han gik tyrkerne i møde. Men hver gang tyrkerne rykkede frem, trak han sig tilbage. Tyrkerne og Amesa blev efterhånden overbeviste om, at det skyldtes frygt for overmagten, og de optrådte da med større og større sikkerhed. Tyrkerne udråbte da Amesa til konge over Albanien. Netop da, da tyrkerne følte sig mest sikre, slog Skanderbeg til med knusende kraft.

30.000 af de uforberedte tyrkere omkom i kampen. Resten flygtede eller blev taget til fange. Blandt de til-

fangetagne var Amesa, som nu blev ført i lænker gennem den hovedstad, som han netop var blevet udråbt til konge af.

Amesa sad da fængslet indtil Skanderbeg en dag lod ham gå. Skanderbeg lod, som om han var forbavset over Aresas "flugt".

Skanderbeg begav sig nu med en hær til Napoli for at hjælpe sin hårdt pressede ven Kong Ferdinand Alfonsi.

Da sultanen hørte om Skanderbegs bortrejse, sendte han tre forskellige hære imod Albanien. I mellemtiden var Skanderbeg imidlertid vendt tilbage, og han nedkæmpede de tre hære efter tur.

Endnu en hær under ledelse af Carazabeg, om hvem Skanderbeg sagde, at han frygtede ham mere end hele hans hær, begav sig mod Albanien. Også den udmanøvrerede Skanderbeg, og den tyrkiske sultan nøjedes med at glæde sig over, at Carazabeg vendte uskadt tilbage fra det mislykkede krigstogt.

Sultanen opgav da indtil videre at underlægge sig Albanien, og landet fik en tid ro til at lade økonomien udvikle sig.

Men snart efter satte sultan Mahomet

sin lid til hærføreren Ballabanus Badera. Han var selv albaner og var den første, som kom over bymuren under stormen på Konstantinopel få år forinden.

Ballabanus forsøgte flere angreb mod Albanien. Under det første lykkedes det ham at tage Moses og den hærfører, som havde forsvaret Sfetigrad, til fange. De blev begge sendt til Konstantinopel, hvor sultanen lod dem flå levende.

Tyrkerne ville nu forsøge med en knibtangsmanøvre. En hær under Ballabanus og en hær under Jagup skulle angribe samtidig fra to sider.

Skanderbeg angreb da Ballabanus hær, før den anden kunne nå frem, og nedkæmpede den, så Ballabanus selv med nød og næppe nåede at flygte.

Skanderbeg gik derpå til angreb på Jagups hær, før Jagup kunne nå at høre om Ballabanus nederlag. Skanderbeg gik egenhændigt efter anføreren, som han fældede, hvorefter hans hær gik i opløsning og tog flugten.

Sultan Mahomet begyndte nu at frygte for sin anseelse og var fast besluttet på at gøre en ende på Skanderbeg.

Først bestak han to mænd til at myrde eller forgive Skanderbeg. De to kom imidlertid op at skændes, hvorved deres forehavende blev afsløret. De blev begge hængt.

Sultanen gik da selv i spidsen for en hær på 200.000 mand, som var den hidtid største, som havde angrebet Albanien.

Han indledte en belejring af Croja, men Skanderbegs styrker tilføjede ved guerillaangreb belejrerne så stor skade, at sultanen vendte tilbage til Konstantinopel og lod Ballabanum fortsætte belejringen.

Skanderbeg foretog da en rejse til Rom for at bede paven om hjælp, hvilket blev imødekommet. Da han vendte tilbage med hjælpetropperne, opgav belejrerne deres forehavende og forlod landet.

Skanderbeg blev syg og døde i febervildelse i en alder af 63 år. På dødslejet hørte han om et nyt tyrkisk indfald i landet, hvorpå han sprang op og ville kæmpe. Men han havde ikke flere kræfter og døde kort efter.

Holberg skriver om Skanderbeg, at hele hans liv var prydet af mildhed og vilje til at tilgive uret. Han førte ikke krig for at vinde ære, men for at gøre sin pligt til at bruge de evner, som Gud havde givet ham, til at standse den grummeste fjende, kristendommen nogen sinde har haft.

Han eftertragede ingen anden titel end den, som han gav sig selv: "Georgius Castriotus, Christi Stridsmand".

Efter Skanderbegs død

Efter Skanderbegs død brød forsvaret mod muslimerne sammen. Ingen andre albanske fyrster havde Skanderbegs format og så i stedet en interesse i at opnå en status under tyrkernes overherdømme.

Mange albanere konverterede i de efterfølgende år til islam for at undslippe

de ydmygelser og den undertrykkelse, de kristne blev udsat for. Som muslimer kunne de tvært imod nyde godt af at være overmennesker i forhold til de kristne. Det sås bl.a. i Kosovo, hvor muslimske albanere begyndte at forjage de kristne serbere for at overtage deres ejendomme.

Til trods for, at Skanderbeg var en kristen stridsmand, har ikke blot kristne, men også muslimske albanere, siden hædret Skanderbeg som en national helt.

Grovest var misbruget af Skanderbegs navn under 2. Verdenskrig, da albanere i Kosovo formerede "SS Skanderbeg", hvis fornemste formål det var at myrde eller fordrive serbere.

Fordrivelsen blev fuldendt 45 år senere med NATOs hjælp. Efter NATOs folkeretsstridige angreb på Serbien og efterfølgende besættelse af Kosovo i 1999 flygtede de fleste serbere fra Kosovo. På fire måneder i 1999 blev der ødelagt flere kirker og klostre, end der blev under 400 års tyrkisk besættelse, - mens NATO-soldater så på.

Skanderbeg kæmpede flere gange sammen med sine kristne serbiske trofæller. Ovenfor er fortalt om hans indsats ved både Beograd og Nis - og om hans farfar, som faldt på Solsortesletten.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, på hvis side albanernes nationalhelt ville have kæmpet, hvis han havde levet i vor tid.

Kilder:

Kultursociolog Bjørn Andersens hjemmeside <http://njoerna.dk>

www.historyofjihad.org

www.historyofwar.org

<http://en.wikipedia.org/wiki/Skanderbeg>

Holbergs Helte- og Heltindehistorier. Genfortalt af Henrik Stangerup. København. 1987-88.

Kosovo-albanske medlemmer af SS Skanderbeg

Man kan ikke længere stole på statistikken

Morgenavisen Jyllands-Posten hævder 30. januar 2010 i en artikel af Morten Phil, at det er danske mænd, der udfører hjemmerøverierne i 44 ud af 50 tilfælde. Det er afslørende, at påstanden bygger på røverierne i en knap 16 måneders periode op til 1. august 2009 - i alt 30 røverier med 50 dømte, skriver Phil.

De 30 røverier i den anførte periode er

kun et udpluk af en langt større helhed. Der er langt flere hjemmerøverier siden i hvert fald 2006. Hvorfor kun medtage denne korte knap 16 måneders periode? Hvor kommer oplysningerne om gerningsmændenes nationalitet fra? Indgår indvandrere med dansk statsborgerskab i opgørelsen som "danskere"?

Vi kommer desværre ikke længere,

fordi de officielle registreringer og de offentliggjorte præsentationer heraf er særdeles mangelfulde. Her trives usandheder bedst.

Hvordan skal man kunne standse eller forebygge mod denne vold, når man end ikke præcis kan pege på, hvem der udøver den?

Ebbe Vig

Hvad er en perker?

Perkere og bøsser er ikke, hvad de har været, for sproget står ikke stille. Sproget ændrer sig

Af Erik Christiansen

”En bjørnetjeneste” er et klassisk eksempel på, hvordan ord ændrer mening i et levende samfund.

1/ En bjørnetjeneste beskrev oprindeligt den tamme bjørn, der i bedste mening med ét slag med labben ville slå en flue ihjel på sin herres pande under hans middagslur. Dét døde både flue og herre af. En bjørnetjeneste er altså en oprindelig tænkt god gerning, der ender som det modsatte.

2/ I den nye opfattelse bliver en bjørnetjeneste til stor god gerning, altså så stor som en bjørn. Helt modsat den oprindelige mening.

Bruges udtrykket, så spørg hvad der menes!

P-ordet

Tilsvarende med ordet *perker*, som Dansk Sprognævn fandt i 1985 som et nyt ord. P-ordet er beskrevet som nedsættende betegnelse for indvandrere og flygtninge. Ordet synes siden 1985 imidlertid at ha’ undergået et spændende sprogligt skift fra bred passiv betegnelse for nævnte større grupper til mere præcist aktivt at beskrive de mindre grupper af især unge mænd, som ved særlig adfærd bevidst skiller sig ud i det offentlige rum.

For anvendelse af p-ordet selv i den nutidige form straffes danskere alligevel med både bøder og jobs fortabelse ud fra Straffelovens racismeparagraf 266 b: ”Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.”

Ingen vil drømme om at kalde den flittige og opmærksomme kassedame i Netto for perker, og så kan hun være nok så meget flygtning, indvandrer og fra Mellemøsten. Men muligheden kunne foreligge for at bruge p-ordet om den kioskbestyrelse, der åbenlyst blokerer fortovet med ulovligt importerede varer og for hvem skat, moms og overholdelse af dansk lovgivning er en by i Rus-

land. Det er den asociale *adfærd*, der her betegnes med det forbudte ord. Endda sprogligt præcist ved at betegnelsen dækker adfærd + de dele af befolkningen, der typisk synligt udfører denne adfærd.

Gruppeadfærden

I almindelig folkelig brug dækker p-ordet med størst sproglig præcision de grupper af unge mænd, der i flokke på 5-10 terroriserer indkøbscentre, S-tog, stationer, diskoteker, skoler m.m. De unge mænd er nærmest uniformerede, bevæger sig i en mærkelig gangart og bruger utroligt mange kræfter på at spille op for hinanden. De er ejendommeligt nok øjensynlig altid af mellemøstlig oprindelse, måske med et enkelt vedhæng af en dansk taber. Meget sjældent ser man kinesiske eller pakistanske indvandrere med denne adfærd, og personer af afrikansk oprindelse synes slet ikke at være velkomne. Piger af mellemøstlig baggrund ses aldrig i flokkelne, og det er måske et af de unge mænds virkelige problemer.

Bruges p-ordet nedsættende om ballademagerne, er det ikke bevidst for at true og forhåne ballademagere på grund af ”race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering”, i øvrigt som om der skulle findes en særlig mellemøstlig race. Det er for at betegne deres *adfærd*, og den skaber de selv og udsætter hensynsløst andre for.

Mountain-bikens hjemmeside

På en ydmyg hjemmeside for mountainbikere gav en 34-årig politiassistent sine følelser luft med anvendelse af p-ordet i den moderne betydning. Hun gjorde det i vrede over inddragelse af weekender, da Danmark blev indhyllet i røgen fra ca. 800 påsatte brande i skoler, biblioteker, ungdomsklubber, råduse, børnehaver og et par grillbarer i skolernes vinterferie 2008. Det var asocial *adfærd*, der blev kritiseret.

Ildspåsætterne blev stort set hverken fundet eller straffet, men i hvert fald politiassistenten kunne formodes at ha’ større kendskab til grupperne bag brandene end folk flest.

Mens ildspåsætterne altså stort set gik fri, fik politiassistenten imidlertid en bøde for sine bemærkninger fremført for en absolut mindre gruppe mountainbikere - og alvorligst fik hun en fyresedel fra politijobbet.

Nedsættende ord for gruppeadfærd er talløse i dansk sprog. Som f.eks. ”læderjakker” og ”anderumper” i 1950’erne om urolige unge mænd i læderjakker og med en særlig frisure. Omkring 1920 taltes nedsættende om politiske ballademagere som ”kasketdreng”, uden at andre end kasketdrengene kom for retten.

Den Danske Ordbog betegner stadig udtrykket ”bøsse” om homoseksuel mand som ”undertiden nedsættende”. Det kan det ikke være mere, når ordet indgår i navnet på bøssernes landsforening. Men variationer over ordet er klart på forbudslisten, ikke nemt!

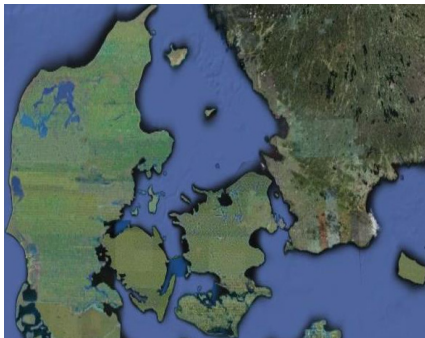
Ytringsfriheden trådt ned

Skiftet i betydningen af p-ordet fra krænkende til beskrivende af adfærd er øjensynlig ikke klar for jurister og dommere; sandsynligvis fordi de aldrig møder dén del af virkeligheden eller er særligt interesserede i sprogets udvikling.

Måske sidder de mere tænksomme alligevel og undrer sig over, at f.eks. politiassistenten bliver dømt og i december 2009 blev fyret fra politiet, *uden* at det er oplyst, at nogen fra den omtalte p-gruppe har meldt sig krænket. Så må det jo være en dom ikke for krænke nogen men for udbredelse af en mening. Så er dommen en krænkelse af ytringsfriheden i Grundlovens paragraf 77: ”Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde påny indføres”.

Ideen med at rejse sager mod politiassistenten og mod andre ganske almindelige forsvarsløse danskere kunne udmærket være at skabe frygt for overholdelse af ha’ en mening og især for at udtrykke den.

Så er den frie tanke og ytringsfriheden trådt ned.

Danmark rundt - siden sidst

Overfald på blogredaktør

Ved en "antinazistisk" demonstration i Århus 6/2 håndhævede politiet ikke maskeringsforbuddet, hvilket gav hætteklædte venstreekstemister mulighed for at overfalde redaktøren af den populære nyhedsblog Uriasposten. De forsøgte forgæves at stjæle redaktørens kamera.
Kilde: Uriasposten 6/2 2010

Overfald på lærer i Greve

En dreng i 6. klasse ville ikke finde sig i at blive irettesat for sin mangel på køkultur og ringede derfor efter sin familie, som kort tid efter råbende og skrigende indfandt sig på skolen. Drengens far gav en lærer et spark i ryggen, hvorefter han blev meldt til politiet.
Kilde: EkstraBladet 5/2 2010

Drab på socialrådgiver

En 56-årig kvinde blev overfaldet med adskillige knivstik. Det skete på p-pladsen ved Brogården nær Jobcentret i Holstebro, hvor kvinden arbejdede som sagsbehandler. Kvinden var socialdemokratisk byrådsmedlem. En 28-årig somalier er anholdt og sigtet.
Kilde: BT 27/1 2010

Fupægteskaber

En nigeriansk mand og en tysk kvinde blev afsløret, før det lykkedes dem at indgå fupægteskab i Maribo. Sagen er ikke enestående. "Jeg kan jo se den lange kø af udenlandske par ved giftekontoret fra mit vindue, og der er helt sikkert mange, der svindler med papirerne", siger en lokal embedsmand.
Kilde: Jyllands-Posten 20/1 2010

En kniv i ryggen

En 15-årig pige stak en dreng i sin skoleklasse i ryggen med en kniv, mens han var i gang med at tørre kakaomælk op fra et bord. Pigen påstår, at drengen har moppet hende. Skolens leder udtaler, at der ikke har funder mobning sted, men at pigen har problemer.
Kilde: Jyllands-Posten 17/1 2010

Modstandsradioen Danske Løver

Den 16/1 sendte "Modstandsradioen

Danske Løver" for første gang på Den 2. Radio. Bagved står bl.a. Rune Engelbreth Larsen. Kanalen vil angiveligt modarbejde fremmedhadet i Danmark og er stærkt kritisk overfor Dansk Folkeparti. Det oplyses ikke, hvor pengene til foretagendet kommer fra.
Kilde: EkstraBladet 16/1 2010

Dom for drabsforsøg

Den 29-årige palæstinenser Wissam Freijeh, som har dansk statsborgerskab, er blevet idømt 10 års fængsel for d. 31/12 2008 at have skudt imod 3 israellere og to danskere i Rosengårdcentret i Odense.
Kilde: Fyens Stiftstidende 15/1 2010

Nypakistaner ved Københavns Politi

Den tidligere danske journalist Jens Jørgen Harder, som lod sig tvinge af sin kones familie til at lade både sig selv og sin søn omskære og konverterede til islam, er blevet udnævnt til kommunikationschef ved Kbh. Politi.
Kilde: Uriasposten 12/1 2010

Stærkt voldelige røverier

To "andengenerationsindvandrere", som er brødre på 16 og 21 år, er fængslet for stærkt voldelige gaderøverier begået i Århus Vest. Et af ofrene brækkede næse og albue. De anholdte blev hjulpet af andre "andengenerationsindvandrere", som politiet forsøger at finde frem til.
Kilde: Århus Stiftstidende 9/1 2010

Gaderøveri mod 10-årig

På Nylandsvej i Køge blev drengen passet op af en folkemand med "sydlandsk udseende", som røvede alt, hvad han havde på sig.
Kilde: Ekstra-Bladet 7/1 2010

Vrede forbrydere

Sudans regering er "vred" over den danske film "Hævnen", som instruktøren Susanne Bier er ved at indspille i Kenya og Danmark. Filmen tager udgangspunkt i folkedrabet i Darfur og trækker spor til en landsby på Fyn.
Kilde: Kristeligt Dagblad 5/1 2010

Kurt Westergaard forsøgt myrdet

En 28-årig somalier brød om aftenen 1/1 ind i tegneren Kurt Westergaards hjem og jagtede ham med en kniv og en økse. Tegneren undslap og somalieren blev efterfølgende skudt i benet af politiet.
Kilde: Jyllands-Posten 2/1 2010

Somalieren blev tidligere i kraft af den danske ambassadørs ihærdige indsats bragt til Danmark fra Kenya, hvor han sad fængslet for terrorvirksomhed.
Kilde: Berlingske Tidende 4/1 2010

Ingen svinekød i institutioner i Århus

Seks børneinstitutioner i Århus har fjernet svinekød fra menuen "fordi institutionerne har en del muslimske børn" og på grund af "almene holdninger til, hvad der er god og sund kost". Der vil dog ikke blive serveret halalslagtet kød, forlyder det.
Kilde: Børn&Unge nr. 1, 2010

Trykkefrihedsselskabet i medvind

Den voldsomme kritik af Lars Hedegaard (se nedenfor) fik de to folketingspolitikere fra Dansk Folkeparti, Søren Krarup og Jesper Langballe til at bakke op bag Hedegaards udtalelser. Langballe skrev således i Berlingske Tidende 22/1 2010: "Selvfølgelig skulle Lars Hedegaard ikke have sagt, at der er muslimske fædre, der voldtager deres døtre, når sandheden i stedet synes at være, at de nøjes med at slå døtrene ihjel (de såkaldte æresdrab) – og i øvrigt vender det blinde øje til onklers voldtægt." - Hvorefter bl.a. Pia Kjærsgaard tog afstand fra denne opbakning.
Kilde: Jyllands-Posten 24/1 2010

Trykkefrihedsselskabet i modvind

"Piger i muslimske familier bliver voldtaget af deres onkler, deres fætre eller deres far..." Dette citat fra et interview med Trykkefrihedsselskabets formand, Lars Hedegaard fik flere prominente personer til at melde sig ud af selskabet og andre til at udtrykke misbilligelse. Berlingske Tidende 23/12 2009 (Faktisk er Hedegaards udtalelse også et citat. Før det citerede siger han: "Man hører hele tiden.")

Mellemøstlig sadist

Kvinde på 22 år var nær ved at dø efter knivoverfaldet i Bispehaven i Hasle. Manden skar hendes næse af og snittede ansigtet i laser med en kniv. Specialister på Århus Sygehus kæmpede timevis for at redde hendes liv, hvilket lykkedes.
Kilde: Stiften 10/12 2009

Nogle kvinder bliver aldrig klogere

"Min muslimsk ekskæreste vil tage min søn fra mig".
Kilde: religion.dk 10/12 2009

Jorden rundt - siden sidst

Frankrig

To mænd iført burka begik 6/2 røveri mod et postkontor i Athis Mons ved Paris. Personalet lukkede dem gennem alle sikkerhedssystemer, hvorpå røverne tog våben frem og truede sig til et større pengebeløb.

Kilde: sydsvenskan.se 6/2 2010

Tyrkiet

En 16-årig pige er blevet begravet levende af familiemedlemmer i Tyrkiet i et såkaldt æresdrab, fordi hun havde haft mandlige venner.

Kilde: alarabia.net 4/2 2010

Sverige

Skolen i Rosengården i Malmø er i opløsning. Både elever og lærere udsættes for trusler og vold og står magtesløse.

Kilde: Skånskan.se 3/2 2010

Sverige

Flere og flere jøder vælger at forlade den sydsvenske by Malmø. Det er ikke lyst, men chikane, der driver udvandringen. I 2009 blev der anmeldt 79 hadeforbrydelser mod jøder i Skåne. Det er en fordobling i forhold til året før. Det er arabiske unge, der står for hovedparten af chikanen.

Kilde: Kristeligt Dagblad 27/1 2010

Bangla Desh

En 16-årig pige blev 17/1 tildelt 101 piskeslag som straf for, at hun i april sidste år blev voldtaget på vej fra skole. Hun viste sig efterfølgende at være blevet gravid. En mullah idømte straffen ved en fatwa. Voldtægtsmanden sker der ikke noget.

Kilde: The Daily Star 24/1 2010

Indonesien

Den 22/1 gik mindst 1000 rasende muslimer til angreb på "bedesteder" på det nordlige Sumatra og nedbrændte to "kirker". Det er næsten umuligt at få tilladelse til at opføre kirker. Derfor mødes kristne i bygninger, de bruger som "bedesteder". Heller ikke det kunne de intolerante muslimer acceptere.

Kilde: www.AsiaNews.it

Holland

Der blev den 20. januar indledt proces imod den hollandske politiker Geert Wilders, som står anklaget for at have udtalt sig kritisk om islams indflydelse i Europa. Disse udtalelser udlægges af anklageren som "hate speech". For Ge-

ert Wilders og alle demokratisk sindede mennesker drejer sagen sig om retten til at sige sandheden og at sige sin mening.

Kilde: www.geertwilders.nl

Sverige

Stort set alle former for kriminalitet voksede stærkt i 2009. Således antallet af anmeldte voldtægter, som voksede med 9% til 5897. Det fremgår af statistik udgivet af BRÅ. Brotsforebyggende rådet. Januar 2010.

Liza Marklund oplyser i Expressen 15/1 2009, at 5446 anmeldte voldtægter i 2008 førte til i 260 domfældelser. Hun oplyser desuden, at anmeldelserne kun udgør toppen af isbjerget. Kun få voldtægter bliver anmeldt.

Norge

I det muslimsk besatte kvarter Grønland i Oslo bliver ikke-tilhillede kvinder taget på brysterne og chikaneret, bøsser bliver overfaldet og folk, som spiser på gaden under ramadanen, bliver truet. Muslimske beboere erklærer, at kvarteret er "deres område".

Kilde: Aftenposten.no 9/1 2010

Yemen

Sally al-Sabahi var ti år, da hendes mor spurgte, om hun havde lyst til at blive gift. Glæde over en ny kjole, legetøj og slik blev dog hurtigt afløst af rædsel, da voldtægt og tæsk blev hverdag. Nu ser hun sin meget ældre mand som døden.

Kilde Information 3/1 2010

Frankrig

Indenrigsministeriet oplyser, at 1137 biler blev stukket i brand nytårsaften. Året før var antallet 1147.

Kilde: Nordjyske 1/1 2010

Egypten

7 blev dræbt og 3 alvorligt såret, da mænd i en bil skød med maskingevær mod kristne på vej fra den koptiske julemesse. Koptere og sympatisører har siden protesteret i hovedstæder verden over imod den tiltagende forfølgelse af kristne i Egypten.

Kilde: http.freecopts.net

Finland

Kosovoalbaner skød 30/12 om sig i et indkøbscenter i Sello og dræbte 5 personer. Forinden havde han dræbt sin tidligere veninde. Politiet kendte manden som illegal indvandrer og for narkokriminalitet, men havde intet gjort for at få

ham udvist.

Kilde: Ekstra-Bladet 31/12 2009

Sverige

Journalist Sten Jensen skriver i Berlingskeren, at Sverige har oplevet et sandt befolkningsboom i 2009. Det fremgår, at den svenske befolkning nu udgør 9.340.000 personer.

Kilde: Berlingske Tidende 27/12 2009

(Læs mere på side 15)

Saudi Arabien

En 75-årig kvinde og to mænd er hver blevet straffet med 40 piskeslag og fire måneders fængsel for at have været i kontakt med hinanden uden at være i nær familie med hinanden. De to mænd havde bragt hende brød, efter at hendes mand var død.

Kilder: The Memri Blog 18/12 2009

Schweiz

Borgmesteren i Grenchen har besluttet, at kommunale medarbejdere ikke må betjene kvinder i heldækkende slør, da det vanskeliggør identifikation.

Kilde: Jyllands-Posten 11/12 2009

Somalia/Danmark

Selvmordsbomber dræbte 23 nyuddannede læger i Mogadishu. Forbryderen er muligvis en "sød og sympatisk" ung mand af anden etnisk oprindelse end dansk, som har boet 20 år i Rødovre.

Kilde: Berlingske Tidende 9/12 2009

Iran

Det kom til gadekampe i Teheran, da politiet forsøgte at stoppe demonstrationer på den årlige studenterdag. Der blev råbt slagord imod præsident Ahmadinejad.

Kilde: Information 7/12 2009

Schweiz

Ved folkeafstemning er det besluttet at forbyde opførelse af minareter. Afstemningen blev gennemført på foranledning af Schweizisk Folkeparti SVP, hvis kampagne fik stor opbakning fra kvinder, der anser minareter for mandlige magtsymboler.

Kilde: The Sunday Times 29/11 2009

Mediestorm - uden baggrundsviden

Af Poul Vinther Jensen

Mediestormen i anledning af MF Jesper Langballes forsvar af Trykkefrihedsselskabets formand Lars Hedegaard og dennes udtalelser i et interview på bloggen Snaphanen har efterladt det indtryk, at Pressen er ligeglad med, hvad der er realitet.

Jeg kender Jesper Langballe godt nok til at vide, at han aldrig sætter noget kollektivt prædikat på en gruppe mennesker, men alene holder sig til, hvad der er dokumenteret.

Det er Islam og al dens totalitære tankegods, der har været det væsentlige for J. Langballe.

Han ved bedre end mange, at totalitær lov-religion ikke kan rummes i et sekulært/kristent Europa. Et sekulært Europa, hvis forudsætning er kristendommen!!!

Dette har været hans ærinde.

Lars Hedegaards interview i Snaphanen havde det samme sigte.

Han er en sekulær demokrat, der – alene – taler for den ubetingede ytringsfrihed, som sikrer det enkelte menneske friheden til at vælge sin egen vej. På eget ansvar overfor den frie forfatning Den Danske Grundlov og med respekt for andre med en anden baggrund end Dansk.

Kort sagt, at ingen kan komme og tvinge det enkelte menneske til noget, som vedkommende ikke kan stå inde for. Sådan er det ikke i den islamiske kulturkreds.

Her er der påbud og tvang. En kurs, der stadig fastholdes i mange muslimske familier i Danmark og det øvrige

Europa. Dette er uholdbart!!

Når det gælder seksuel krænkelser af muslimske kvinder og helt unge piger, er det konkret virkelighed, at der i den islamiske kulturkreds ikke findes nogen beskyttelse for kvinder og unge piger, der bliver seksuelt krænket.

I en artikel fra 1997 skriver den dansk-pakistanske forsker Anusheh Hussain at "selvom forskningen i seksuelle overgreb mod børn i Pakistan er begrænset, er det et udbredt praktiseret fænomen. Undersøgelser, foretaget i Punjab, viser, at 62,5 procent af børnene er blevet seksuelt krænket."

Det er ifølge rapporten i familierne, disse krænkelser finder sted. Men af hensyn til familieæren forties disse overgreb med det resultat, at incest er den mindst rapporterede form for seksuelle krænkelser.

Dette hænger sammen med, at det foregår i islamiske familier. Som den tysk-tyrkiske advokat Seyran Ates har udtalt (til FrontPage), må hun som advokat for kvinder, der har været ude for overgreb, forholde sig til, at det er sket i en islamisk personkreds, hvor det er mænd, der afgør, hvad islam giver tilladelse til.

En Amnesty International-rapport fra 2009, fortæller, at muslimske kvinder er retsløse.

En 24-årig kvinde, Zainab Noor, oplevede, at hendes mand bandt hende og indførte en rødguldende jernstang i hendes underliv.

Kvinder må finde sig i slaveri, kidnapning, syreangreb, tvangsægteskab, piskning og likvidering. Går de til poli-

tiet for at anmelde vold eller voldtægt, kan de komme ud for at blive mishandlet, voldtaget og tortureret af politiet.

Det er ikke blot i Pakistan, disse værdibegreber står i høj kurs.

Ifølge Human Rights Briefs fra 1994 er reglen om, at jomfruer ikke må henrettes, fuldt intakt i Iran. De dødsdømte unge piger bliver derfor voldtaget inden henrettelsen.

I arabiske lande som Libanon, Syrien, og Algeriet står det ikke bedre til, ifølge den syriske forsker og forfatter Bhouthaina Shaabans. Her er grov vold og psykisk mishandling af kvinder fuldt tilladeligt.

I Somalia er det god skik, at mænd og drenge overfalder kvinder, der går alene på gaden.

Det ender til tider med voldtægt, hvorunder de kønslemlæstede kvinder åbnes med kniv før voldtægten. Det ender i nogle tilfælde med dødsfald på grund af blodtab og chock.

Det er det syn på kvinder, islam stadig udbreder!!

Hendes krop er mandens ejendom. Hendes underliv er til børnefødsler og mandens seksuelle fornøjelse. Koranen og hadith-litteraturen er konsekvent kvindeforagende. Hun skal kende sin plads og stå seksuelt til rådighed for manden.

Det var dette kvindesyn og den totalitære magt over den muslimske kvinde, Jesper Langballe forsøgte at forklare. Det var dette, Lars Hedegaard forsøgte at fortælle om i sit interview på bloggen Snaphanen.

Det skal de begge to have stor tak for.

De Radikale vil invitere klimaflygtninge

Af Harry Vinter

De radikale foreslår, at Danmark reserverer 150 opholdstilladelser til klimaflygtninge om året. Det oplyser Politiken 11/12 2009.

"Det her handler om mennesker, som har brug for beskyttelse og et hjem i en kort periode, ind til de kan rejse tilbage

igen", siger den radikale partileder, Margrethe Vestager.

Ja, det lyder sympatisk. Men erfaringen viser, at når de pågældende skal rejse hjem igen, så går det radikale bagland i gang med at besætte kirker og lave ravage, indtil De Radikale bliver bløde i knæene og ønsker, at de pågældende skal blive permanent i landet.

Vi mangler at se viljen til hjemsendelser demonstreret i praksis.

Lad os få hjemsendt palæstinensere, bosniere og andre, hvis ophold i Danmark forlængst har mistet enhver form for berettigelse.

Derpå kan vi diskutere midlertidigt ophold for klimaflygtninge. Ikke før!

Læst og set

Udstilling om det Byzantinske Rige

I anledning af, at Istanbul i år - efter kraftigt tyrkisk lobbyarbejde - har opnået titel af "Europæisk Kulturby", er der i Bibliotekssalen i Rundetårn arrangeret en udstilling om den gang, da byen rent faktisk var en kulturby, nemlig indtil byen i 1453 blev erobret af tyrkiske muslimske horder.

Indtil da hed byen Konstantinopel. Den var hovedstad i datidens mægtigste europæiske rige, Det Byzantinske Rige, også kendt som det Østromerske Rige som eksisterede fra 330 til 1453.

Fra udstillingen i Rundetårn om Det Byzantinske Rige

Det Byzantinske Rige omfattede, da det havde sin største udbredelse i slutningen af 600-tallet, stort set alle områder omkring Middelhavet og Sortehavet. Men kernen i riget var de gamle græske områder: Det sydlige Balkan og Lilleasien, som i dag kendes som Tyrkiet. Alle, som har rejst i Tyrkiet, har set spor af den højt udviklede civilisation, som fandtes i landet, før tyrkerne invaderede det.

På en planche på udstillingen kan man læse, at den sidste byzantinske kejser brugte megen tid på at rejse rundt i Europa og bede om hjælp til byens forsvar.

Hjælpen kom aldrig, og i 1453 kæmpede en forsvarsstyrke på 7000 mand helt modigt mod en angrebshær på 100000. Kejseren omkom i kampen.

I 400 år henlå Balkan i muslimsk mørke, indtil russerne befriede området i slutningen af 1800-tallet.

Desværre blev Konstantinopel ikke befriet, fordi England truede russerne med krig, hvis de befriede byen. Byen havde på det tidspunkt stadig kristent befolkningsflertal.

De kristnes antal blev kraftigt reduceret ved folkedrab under og efter 1. Verdenskrig, hvorunder stort set hele den armenske befolkning blev udryddet. Næsten alle tilbageværende grækere flygtede under progromer så sent som i 1956. I dag er der derfor kun nogle få tusinde kuede og undertrykte kristne tilbage i årets kulturby, som hverken er multikulturel eller multietnisk.

Men byen har en strålende fortid. Her blev opførelsen af den prægtige katedral Hagia Sofia fuldendt i 537. Hagia Sofia var kristenhedens største kirke, indtil Peterskirken blev indviet i Rom i 1626.

Men efter erobringen i 1453 skændede tyrkerne katedralen med minareter og gjorde den til moske. I 1934 blev Hagia Sofia omdannet til museum.

Hagia Sofia blev model for talrige moskeer, - hvilket ikke kan under, eftersom arkitekten til de fleste er Tyrkiets mest berømte arkitekt, Sinan, som havde kristne forældre.

Kreativitet hører ikke til muslimers stærke sider.

Heller ikke den "muslimske" halvmåne er en muslimsk opfindelse. Den var et byzantinsk symbol, som

tyrkerne overtog, da de overtog Konstantinopel.

Der var forbindelse mellem Det Byzantinske Rige og Norden. Mange vikinger tjente i perioder som livvagter i den byzantinske hær, og indflydelsen fra byzantinsk arkitektur er tydelig i mange danske bygningsværker, - for eksempel i Kalundborg Kirke.

Ørnetæppet af silke, som Knud den Hellige blev svøbt i ved sin helgenkåring i 1101 er byzantinsk og kan ses på udstillingen.

Det samme kan det byzantinske Dagmarkors, som Valdemar Sejr gav sin dronning Dagmar med i graven i Sct. Bendts Kirke i Ringsted.

Der er fri adgang til udstillingen ved køb af en billet til 25 kr. til Rundetårn.

Udstillingen kan ses til og med den 21. marts.

Harry Vinter

Byzantinske ord, som gør muslimer vrede

Selv om det Byzantinske Rige for længst er blevet ødelagt af islams hellige krigere, kan det stadig vække muslimsk vrede, - selvom det vel er de kristne, som har grund til at føle vrede over muslimernes ødelæggelse af det Byzantinske Rige. Det blev klart, da den nuværende pave Benedikt den 16.

under et foredrag på Universitetet i Regensburg den 12. september 2006 kort nævnte en samtale, som omkring år 1400 fandt sted mellem den byzantinske kejser Manuel II Palaeologos og en dannet perser om islam og hellig krig.

Pave Benedikt citerer kejseren for at sige:

"Vis mig dog, hvad nyt Muhammed har bragt, og du vil kun finde dårligt og umenneskeligt som hans forskrift om, at

troen, han prædikede, skal udbredes med sværdet".

Dette korte citat udløste et sandt raseri i store dele af den muslimske verden, som - ikke overraskende - var rede til at bruge vold for at slå fast, at islam ikke er voldelig.

Hele pavens tale kan læses på www.vatican.va

HV

Afgangsklasser fra Cairo Universitet

Billederne nedenfor taler deres eget tydelige sprog. Som det fremgår af artiklerne på side 5 og 6, har islamisering ikke blot en kulturel, men også en økonomisk konsekvens.

Da billedet fra 1959 blev taget, lå

Egypten på en 71. plads blandt verdens lande målt på BNP per capita. I 1978 indtog Egypten en 106. plads. I 1995 var landet sunket til en 112. plads og i 2004 var landet rykket yderligere ned til en 121. plads.

På et fremtidigt billede vil pigerne måske være iført burka, - hvis det overhovedet får lov at komme på universitetet, og så kan Egypten måske nå ned på niveau med Afghanistan omkring en 170. plads.

1959: 71. plads

1978: 106. plads

1995: 112. plads

2004: 121. plads

Kilde til BNP-data:
www.nationmaster.com

